

บทนำ

เพราะฟ้าลิขิต

กรุงเทพฯ ประเทศไทย

ดวงตาสีน้ำตาลทองคมกริบประจักษ์พญาเหยี่ยวของบุรุษหนุ่ม
หน้าตาหล่อเหลาราวกับรูปปั้นนักรบโรมันทอดมองไปยังทิวทัศน์
เบื้องหน้าที่เต็มไปด้วยตึกสูงที่ขึ้นแออัดกัน เบื้องล่างคือการจราจรที่
แสนคับคั่ง แม้จะแตกต่างจาก ‘ดาลามัส’ ประเทศเล็กๆ ท่ามกลาง
ทะเลทรายฝั่งตะวันออกกลางที่เต็มไปด้วยความเรียบง่ายและเงียบสงบ
ที่เขาอาศัยอยู่ แต่ภาพเหล่านี้กลับทำให้รู้สึกคุ้นเคยและมองว่าเป็น
เรื่องปกติไปเสียแล้ว เนื่องจากต้องเดินทางมาติดต่อธุรกิจที่นั่นปีละ
หลายครั้ง อีกทั้งยังมีเพื่อนสนิทเป็นคนไทยอีกด้วย

“เฮ้อ...”

เสียงถอนหายใจที่ดังแว่วตามหลังเสียงปิดประตู ทำให้ชายหนุ่ม
ละลายตาจากภาพตรงหน้าแล้วหมุนเรือนกายกำย่ำดั่งชายชาติกรกลับไป
เผชิญหน้ากับเจ้าของห้องทำงานสุดหรู ที่เดินไปทรุดกายลงนั่งที่โซฟา

หนังสือดำตัวใหญ่ด้วยสีหน้าติดจะเคร่งเครียด ต่างจากตอนที่ออกไป
คุยธุระกับลูกน้องของบิดาเมื่อเกือบสิบนาทีก่อน คิ้วตอกหนาของคนมอง
ขมวดเข้าหากันเล็กน้อย นัยน์ตาสีน้ำตาลทองฉายแววของความสงสัย

“มีอะไรหรือ”

อัสลาน อาร์มันโด อัลซามาล นักธุรกิจหนุ่มลูกครึ่งดอลามัส-
อังกฤษ ถามด้วยน้ำเสียงเรียบขมิติดจะตุตัน ขณะก้าวตรงไปยังโซฟา
แล้วนั่งลงในฝั่งตรงข้ามกับเจ้าของห้องซึ่งมีสถานะเป็นเพื่อนสนิท
มิตรภาพของพวกเขาเนิ่นยาวนานตั้งแต่สมัยเรียนไฮสกูลที่ประเทศ
อังกฤษจวบจนถึงปัจจุบัน ทั้งสองอายุสามสิบสามปีเท่ากัน และยังเป็น
หนุ่มโสดเนื้อหอมที่ไร้คนขังกายด้วยกันทั้งคู่ ราวกับกำลังรอให้ใคร
คนใดคนหนึ่งมีคู่ครองก่อน แล้วอีกคนถึงจะมีตามหลังอย่างไรอย่างนั้น

คนถูกถามละสายตาจากหน้าจอเครื่องมื่อสื่อสารราคาแพงที่อยู่
ในมือ สบตากับเจ้าของคำถามก่อนเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงที่แฝงเร้น
ด้วยความมกลัดกลุ้ม

“มีแม่เลี้ยงใจร้ายเอาลูกเลี้ยงมาใช้หนี้แทนเงินที่กูไปจากพ่อฉัน
นะสิ คนนะไม่ใช่ผักไชปลา จะได้เอามาเป็นสินค้าแลกเปลี่ยนกับเงินตรา
แบบนี้ จิตใจโหดเหี้ยมเกินมนุษย์แล้ววะ”

อชิระ วัชรานันท์ ได้แต่ถอดถอนหายใจกลางสายหน้าอย่างปลงๆ
ขณะดวงตาคมนั้นทอดมองรูปถ่ายบนหน้าจอมือถือที่เลขขาๆ ของบิดา
ส่งมาให้ดูอีกครั้ง ที่ชายหนุ่มรู้สึกกลัดกลุ้มก็เพราะสงสารหญิงสาว
ที่ต้องตกเป็นเหยื่อของแม่เลี้ยงใจโหด ดูจากแววตากลมโตเต็มไปด้วย
ความหวาดกลัวก็พอจะรู้ว่าถูกบังคับข่มขู่มา ซึ่งอรุณก็บอกว่าเธอเอาแต่
ร้องไห้จนตัวลั่นเทาราวกับลูกนกตกน้ำ ดูเกรงกลัวแม่เลี้ยง ซึ่งชอบข่มขู่
ด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความร้ายกาจตลอดเวลาที่พยายามจะเสนอ
ลูกเลี้ยงของตัวเองให้แก่บิดาของเขา อชิระได้ฟังแล้วรู้สึกหดหูใจ
เหลือเกิน ผู้หญิงคนนั้นดูใสซื่อบริสุทธิ์ ดูสง่างามราวกับลูกผู้ดีมีเงิน

ไม่สมควรต้องมาแปดเปื้อนเพราะคนประเภทนี้เลย

“แล้วพ่อนายได้รับเอาไว้ไหม” ชายหนุ่มนึกแปลกใจว่าทำไมคนที่กล้าเอาลูกเลี้ยงมาเป็นสิ่งแลกเปลี่ยนกับหนี้สินนั้นถึงได้ใจดำนัก แค่ได้ฟังยังรู้สึกไม่ชอบใจอย่างหนักกับการกระทำของผู้หญิงใจอำมหิตคนนั้น

“นายอยากเห็นพ่อฉันโดนคุณนายมลฤดีฉีกอกไหมล่ะ” คนเป็นลูกชายว่าแล้วทำสีหน้าขาดแทนบิดา จนทำให้อัสลานนั้นได้แต่ยกยิ้มอย่างอดขื่นไม่ได้

อาานนท์ บิดาของอิซระไม่ใช่คนเจ้าชู้ที่ชอบแอบสะสมสาวสวยเหมือนเพื่อนรุ่นเดียวกันหลายๆ คน แม้ในอดีตจะเคยทำตัวเสเพลมากเพียงใด แต่ท่านเป็นคนมั่นคงในรัก และมารดาของเขานั้นก็แสนดี ไม่มีทางที่จะตอบรับข้อเสนอของแม่เลี้ยงใจร้ายคนนั้นอยู่แล้ว เพราะสิ่งที่ท่านรับใช้แทนหนี้สินนอกจากเงินก็เป็นทรัพย์สินที่มีค่าเท่านั้น แล้วการที่ท่านมาขอใช้แทนเงินก้อนโตนั้นเป็นการกระทำที่โหดร้ายไม่น้อยเลย มิหนำซ้ำยังเป็นการบังคับโดยที่อีกฝ่ายไม่เต็มใจอีก แต่ถึงจะเต็มใจก็คงรับเอาไว้ไม่ได้อยู่ดี

“น่าสงสารเธอนะ หน้าตาก็สวยราวกับนางฟ้า แต่ดันโชคร้ายที่ต้องมาเจอกับแม่เลี้ยงจิตใจสกปรก”

ยังคงบ่นต่ออย่างนี้เวทนาจับสิ่งที่ผู้หญิงคนนั้นต้องเผชิญ เคยเห็นแต่แม่เลี้ยงใจร้ายในละคร แต่ไม่คิดว่าจะมีในชีวิตจริง ความร้ายกาจของหล่อนคงมีมากกว่าที่เห็นแน่ๆ เพราะไม่อย่างนั้นคงไม่กล้าทำเช่นนี้หรอก ครั้นบิดาของเขาปฏิเสธและยืนยันว่าไม่สามารถรับข้อเสนอนั้นได้ หล่อนก็เซ็งขมขู่แกมกดดันว่าคงต้องเอาลูกสาวไปขายในบ่อนเพื่อนำเงินมาใช้หนี้ตามที่กำหนด คงจะให้อานนท์สงสารและเห็นใจคนที่ตกเป็นเหยื่อแล้วยอมรับเอาไว้ แต่ท่านกลับใจแข็งพร้อมยืนยันคำตอบเดิม

“คุณอรุณบอกว่ายายแม่เลี้ยงคนนั้นเล่นพนันจนมีหนี้สินมากมาย ไม่รู้ว่าถ้าพ่อฉันไม่รับเอาไว้แล้วเธอจะถูกบังคับให้ทำแบบนี้กับเจ้าหนี้ รายอื่นอีกหรือเปล่า” อชิระพูดไปถอนหายใจไปพลาง

เมื่อรับรู้ถึงสิ่งเลวร้ายที่หญิงสาวคนนั้นอาจจะต้องเผชิญใน ภายภาคหน้า ออกข้างซ้ายของอัสลานก็รู้สึกร้อนรุ่มขึ้นมาราวกับโดน ไฟแผดเผา จู่ๆ เขาก็มีความรู้สึกอยากพาผู้หญิงคนนั้นออกมาจาก สถานการณ์อันเลวร้าย อยากจะช่วยให้หลุดพ้นจากเงื้อมมือของแม่เลี้ยง ที่ร้ายยิ่งกว่าแม่มด และอยากจะมอบชีวิตใหม่ที่ดีกว่านี้ให้แก่เธอ...

“ฉันขอดูรูปผู้หญิงคนนั้นหน่อยสิ”

ไม่เพียงแค่นำเสียงจริงจังที่ถูกเอื้อนเอ่ยออกไป แต่สีหน้าและ แววตาคมเข้มนั้นยังเต็มไปด้วยความแน่วหนึ่งมั่นคง อัสลานกำลังทำ ในสิ่งที่ใจปรารถนาโดยไม่สนด้วยซ้ำว่าผู้หญิงคนนั้นจะเป็นใคร และ ที่อยากจะเห็นหน้าไม่ใช่เพราะความสวยดังนางฟ้าที่อชิระกล่าวถึง เพียง แต่อยากเห็นหน้าคนที่ตัวเองกำลังจะให้ความช่วยเหลือเท่านั้นเอง

อชิระส่งเครื่องมือสื่อสารของตัวเองให้กับเพื่อนรัก แล้วเอนกาย ลงพิงพนักโซฟาด้วยท่าที่ผ่อนคลายพลางถอนหายใจออกมาเบาๆ

“หน้าตาสวยหวานเหมือนนางฟ้า แถมดูเรียบบร้อยอ่อนหวาน ไม่สู้คน ก็เลยถูกเขารังแกเอาแบบนี้”

พูดด้วยน้ำเสียงเอื่อยเฉื่อยขณะมองไปยังอัสลานที่มองจ้องสิ่ง ที่ อยู่ในมือหนึ่ง แล้วมุ่มปากหยักได้รูปของนักธุรกิจหนุ่มที่ยกขึ้นเป็น รอยยิ้มเล็กน้อยเมื่อเห็นท่าทีของคนเคร่งขรึมที่นั่งอยู่ตรงข้าม อัสลาน ดูพึงพอใจ นั่นคือสิ่งที่อชิระสัมผัสได้

ตั้งแต่วันที่แรกที่รับเครื่องมือสื่อสารสุดหรูมาถือไว้ในมือ อัสลาน ก็เหมือนถูกดึงดูดด้วยมนตร์สะกดให้จดจ่ออยู่กับภาพตรงหน้า พลัน ใจนั้นก็เต้นระรัวแรงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ความรู้สึกบางอย่างมัน เอ่อล้นขึ้นมาในอกอย่างมหาศาล หญิงสาวตากลมโศก หน้าหวานหยด

ราวกับเทพธิดาคันธีซึ่งมีเสน่ห์เหลือร้าย แม้มองเพียงแค่รูปถ่ายยังทำให้ใจดวงแกร่งตั้งหินผาลั่นคลอนอย่างรุนแรง ยิ่งเพ่งพิศในความสวยงามบาดจิต ความรู้สึกบางอย่างในใจยิ่งชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ และคำพูดของคุณปู่เมื่อสิบปีก่อนก็ดังสะท้อนขึ้นมาในหัว

“คนที่จะมาเป็นผู้ครองของหลาน ต้องใช้ใจล้มผัสเท่านั้นถึงจะรู้”
และเธอก็คือคนที่เขากำลังตามมา...

อัสลานพร่ำบอกกับตัวเองในใจว่าผู้หญิงคนนี้ต้องเป็นของเขา ทั้งตัวและหัวใจ...

“แม่เลี้ยงของเธอติดหนี้พ่อนายอยู่เท่าไร”

ถามทั้งที่ดวงตาคมกริบยังคงทอดมองรูปถ่ายนิ่ง ตั้งแต่วินาทีแรกจนถึงตอนนี้ อัสลานก็แทบไม่อยากละสายตากรูปถ่ายของหญิงสาว แม้แต่วินาทีเดียว แม้มีความหมองหม่น แต่ไม่อาจบดบังความงามอันน่าค้นหาของเธอได้เลย เรียวหน้ารูปไข่ขึ้นประกอบด้วยเครื่องหน้าอันงดงาม เส้นผมดำสลวยสลวยนั้นคงนุ่มประดุจแพรไหม หน้าผากเกลี้ยงเกลาชวนให้แหบริมฝีปากพรมจุ่มพิศด้วยความถนอม คิ้วเรียวพาดอยู่เหนือดวงตากลมโตที่ถูกล้อมรอบด้วยแพขนตางามอน ช่างสร้อยเศร้าเสียจนเขาอยากช่วยปลดเป่ามันออกไป จมูกโด่งสวยแฝงด้วยความรื่นอยู่นิดๆ ตรงปลาย ริมฝีปากบางสีชมพูระเรื่อ่นั้นทำให้ลำคอของเขาแห้งผากทันทีที่ได้มอง อยากจะบดเบียดริมฝีปากร้อนเข้าหาแล้วลิ้มชิมรสว่าจะหวานปานใด ผิวกายขาวผุดผ่องราวกับน้ำนม ชวนให้เขาอยากเปลื้องอาภรณ์ออกจากกายอ่อนแอเพื่อสำรวจกายในว่างามหมดจดเพียงใด

ให้ตาย...แค่จินตนาการก็รู้สึกรวดราวไปทั้งกาย เพียงแค่รูปถ่ายเธอยังทำให้แรงปรารถนาในกายของอัสลานพลุ่งพล่านขนาดนี้ ไม่อยากคิดถึงในยามที่หญิงสาวมายืนอยู่ตรงหน้าเลยสักนิด

“หืม?”

หนุ่มไทยหน้าตาคมเข้มเล็กคิ้วขึ้นเล็กน้อยคล้ายกำลังจงบกับคำถาม ก่อนยอมยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์เมื่อคนถามเอาแต่จับจ้องสิ่งที่อยู่ในมือตลอดเวลา ไม่ยอมละสายตาเลยแม้แต่วินาทีเดียวแม้กระทั่งพูดคุยกับเขา ซึ่งผู้ชายเคร่งขรึมที่ไม่เคยหัวเราะให้ผู้หญิงคนไหนอย่างอัศจรรย์ไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อนเลย

“สองล้าน”

เป็นเงินจำนวนไม่น้อยเลยละ แต่ก็ไม่ได้มีค่ามากพอเมื่อเทียบกับชีวิตของคนหนึ่ง คราแรกที่รับรู้ อชิระรู้สึกตกใจไม่น้อย ไม่คิดว่าจำนวนเงินจากเจ้าหนี้เพียงรายเดียวจะมากถึงเพียงนี้ แล้วรายอื่นๆ อีกล่ะ จะมากมายแค่ไหนกัน แบบนี้คงไม่เรียกว่าติดการพนันธรรมดาๆ แล้วละ มันเป็นการเสพติดเข้าเส้นเลือดไปแล้วแน่ๆ

อัศลานยอมละสายตาจากมือถือชั่วคราว แล้วมองสบประสานสายตากับอชิระที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามด้วยแววตาที่อัดแน่นไปด้วยความจริงจัง ขณะสมองของเขานั้นเต็มไปด้วยภาพของสาวน้อยหน้าหวาน จากคราแรกที่เค่ออยากจะช่วยเหลือ แต่ตอนนี้อยากจะได้มาครอบครองเป็นเจ้าของใจจะขาด

“ฉันจะจ่ายให้เอง” เสียงเข้มเอ่ยขึ้นอย่างไม่ลังเลเลยสักนิด และแน่นอนว่าอัศลานยิ่งกว่าเต็มใจที่จะจ่ายเพื่อให้หญิงสาวหลุดพ้นจากสถานการณ์แสนอับยศ

“นายจะรับผู้หญิงคนนี้เอาไว้เองหรือ”

อชิระคิดว่าตัวเองไม่ควรถามคำถามนี้ออกมาเลยสักนิด เมื่อคำตอบนั้นได้ปรากฏอยู่บนใบหน้าของอัศลานเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มยกยิ้มเมื่อมองสบตาแล้วสัมผัสได้ถึงความต้องการที่อยู่ข้างในของอัศลาน เป็นเพื่อนกันมาตั้งกี่ปี ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าในใจของอัศลานมีมากกว่าคำว่า ‘สนใจ’ ในตัวผู้หญิงคนนั้น

“ใช่”

เสียงหุ่่มที่ตอบออกไปนั้นช่างหนักแน่นดังหินผา แววดาคู่คม
เปี่ยมล้นไปด้วยความมุ่งมั่นจริงจัง อัลล่านไม่เคยม่นใจอะไรขนาดนี้
มาก่อน เขาเชื่อในความรูู้สึกของตัวเอง เชื่อในความรูู้สึกที่ใจสัมผัสได้ว่า
แม้เพียงแค่มองสบตาก็อยากได้เธอมาเป็นดวงใจ...

1

แรกพบสบตา

ดวงตากลมโตแสนบอบช้ำหลังจากผ่านการร้องไห้มาอย่างหนัก กวาดมองไปรอบๆ เครื่องบินลำหรรษาที่กำลังจะพาเธอมุ่งหน้าสู่ประเทศ ดาลามัสในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า หทัยหยาดทิพย์ บริรักษ์เกียรติกุล นั่ง กุมมือบอบบางอยู่ภายในห้องโดยสารเพียงลำพัง ยังคงมีเสียงสะอื้น เล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากสีสดเป็นระยะ ดวงตาคู้งามไหวระริกไปมา แผลงเร้นไปด้วยความหวาดกลัวราวกับเด็กน้อยกำลังหลงทางจากพ่อแม่ หญิงสาวไม่รู้ว่าการไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ในประเทศที่เธอไม่เคยรู้จักจะเป็นอย่างไร แต่อรุณบอกว่าคนที่ช่วยชำระหนี้และรับตัวเธอแทน อานนท์จะไม่ทำให้เธอต้องกลับไปนรกทั้งเป็นแบบเดิมอีกแน่นอน ถึง กระนั้นใจของหทัยหยาดทิพย์ก็ยังคงมีความหวาดหวั่นอยู่ไม่น้อย

“สวัสดิ์หทัยหยาดทิพย์”

เสียงทุ้มนุ่มนวลของใครบางคนที่เรียกชื่อเธออย่างฉะฉาน แม้ คำขึ้นต้นจะเป็นการทักทายด้วยภาษาสากลสำเนียงไม่ต่างจากเจ้าของ

หทัยหยาตติพิภย์ส่ายหน้าเบาๆ คล้ายคนละเมออย่างไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยินจากบุรุษหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาคมเข้มที่ยืนอยู่ตรงหน้า เขาดูไม่เหมือนหนุ่มอาหรับทั่วๆ ไป น่าจะมีหลายเชื้อชาติผสมผสานอยู่ในตัว เพราะความหล่อทรงเสน่ห์นั้นช่างโดดเด่นจนคนมองใจสั่น อรุณบอกกับแม่เลี้ยงของเธอว่ามีเศรษฐกิจจากอาหรับ เพื่อนของลูกชายอาหรับ ต้องการจะซดใช้หนี้จำนวนสองล้านบาทและรับเธอเอาไว้เอง และเขาได้บอกในสิ่งตรงกันข้ามกับชายหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอทุกประการ

มุมนปากหยักได้รูปของนักธุรกิจหนุ่มยกขึ้นเล็กน้อยเป็นรอยยิ้มสาวน้อยของเขาคงจะตกใจสินะ เมื่อความเป็นจริงกับสิ่งที่ได้รับรู้มันช่างแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง อัสลานไม่ต้องการเปิดเผยตัว เพราะอยากให้หทัยหยาตติพิภย์มาทำความรู้จักกับเขาด้วยตัวเอง

“ฉันแค่ไม่อยากเปิดเผยตัวตน”

เขาส่ายหน้าเบาๆ พร้อมกับเผยรอยยิ้มบางๆ อีกหนึ่งเหตุผลที่ไม่ยอมบอกความจริงเกี่ยวกับตัวเองก็เพื่อป้องกันไม่ให้แม่เลี้ยงคนนั้นเข้ามาวุ่นวายในชีวิตของหทัยหยาตติพิภย์อีก ดูท่าทางหล่อนคงกระหายเงินไม่น้อย ทั้งที่บิดาของหทัยหยาตติพิภย์ก็ร่ำรวย น่าจะมีเงินปรนเปรอให้ไม่ขาด แต่คงเป็นเพราะความโลภในตัวหล่อนเองกระมังที่ไม่รู้จักใช้ ในทางที่ถูกต้อง เอาไปเล่นการพนันจนหมดตัว แถมยังเป็นหนี้อีกก้อนโตต่างหาก

หญิงสาวมองสบตากับคนที่กลายมาเป็นเจ้าชีวิต ก่อนรีบหลบเปลือกตาลงเมื่อดวงตาคมทรงเสน่ห์ที่มองสบนั้นเริ่มทำให้ใจดวงน้อยสั่นคลอนมากยิ่งขึ้น เมื่อความมึนงงจางหายไป ความเขินอายก็เข้ามาแทน เรียวปากสีหวานเม้มเข้าหากันเล็กน้อย มือบอบบางที่วางประสานอยู่บนตักบีบเข้าหากันแน่น หทัยหยาตติพิภย์เริ่มรู้สึกประหม่าและตัวเกร็งเล็กน้อยเมื่อชายหนุ่มขยับเข้ามาใกล้จันลัมผัสได้ถึงกลิ่นกายแห่งบุรุษที่หอมเย็น

เธอเปลอสูดนมมันเข้าปอดแล้วใจก็เริ่มเต้นแรง พวงแก้มซบสี
ระเรื่อและร้อนผะพ่ว เริ่มหายใจไม่ทั่วท้องเมื่อมือหนย่นเข้ามาหาแล้ว
ค่อยๆ เซยปลายคางเรียวเล็กขึ้นอย่างช้าๆ อย่างที่เธอไม่อาจขัดขืน
ต่อต้าน สัมผัสร้อนผัวจากปลายนิ้วแกร่งคล้ายกับมีกระแสไฟแผ่ลาม
เข้ามาในกาย หทัยหยาตทิพย์เกร็งสะท้าน แทบไม่กล้าหายใจแรง ไม่กล้า
สบตาเขาตรงๆ เพราะการทำเช่นนั้นจะทำให้สองแก้มที่แดงอยู่แล้ว
ร้อนจัดมากกว่าเดิม เป็นครั้งแรกที่เธอได้อยู่ใกล้ผู้ชายถึงเพียงนี้ และ
เป็นครั้งแรกที่ถูกแตะต้องกาย มันทำให้ใจของเธอสั่นหวิวคล้ายจะ
เป็นลมเสียให้ได้

อัสลานที่เฝ้าตัวลงเท้าฝ่ามือข้างหนึ่งกับที่วางแขนยกยืมอย่าง
พึงพอใจกับอาการเขินอายไร้เดียงสา ดวงตาคู่คมกวาดมองไปหน้า
เรียวงามราวกับถูกต้องมนตร์สะกด ดวงตากลมโตหวานซึ่งนั้นช่างมี
แรงดึงดูดมหาศาล สะกดสายตาของเขาให้เฝ้ามองเพียงแคเธอ ชายหนุ่ม
พยายามไม่เคลื่อนย้ายสายตาที่อัดแน่นไปด้วยเพลิงปรารถนาให้ต่ำ
ลงมาที่ริมฝีปากจิ้มลิ้ม เกรงว่าจะอดใจไม่ไหว...

แค่ผิวเนื้อเนียนนุ่มที่ปลายนิ้วสัมผัสอยู่นั้นก็ทำให้เขาแทบอยาก
จะแทนที่มันด้วยริมฝีปากใจจะขาด แต่ต้องขยับใจอย่างสุดความสามารถ
อัสลานคลี่ฝ่ามือออกกอบกุ่มซึกแก้มนุ่มแล้วค่อยๆ ใช้ปลายนิ้วเกลี่ยเช็ด
คราบน้ำตาออกให้อย่างถนอม ลมหายใจของเขาเริ่มติดขัดเมื่อได้สัมผัส
แม่เนื้อนุ่มมากยิ่งขึ้น มิหนำซ้ำกลิ่นกายหอมกรุ่นยังทำให้รู้สึกปั่นป่วน
ไปหมด จนดวงตาของเขาเริ่มพร่ามัว

หทัยหยาตทิพย์แทบลมจับกับการกระทำของเขา ใจเต้นโครมคราม
เมื่อชายหนุ่มขยับใบหน้าเข้ามาใกล้จนลมหายใจร้อนรวยรดผิวแก้มให้
แดงช้ำมากกว่าเดิม แกวตาทรงเส้นที่สปรประสานนั้นแผงเร้นไปด้วย
อะไรบางอย่างที่ทำให้ใจสั่นหวิวอย่างบอกไม่ถูก สมองของเธอสั่งการให้
ผลักเขาออกห่างก่อนที่จะขยับมาใกล้ชิดมากกว่านี้ ทว่ามีเนื้อนุ่มทั้งสองข้าง

กลับยังวางอยู่บนตักหนึ่งๆ รวากับไม่ต้องการที่จะผลักใส่น้ำอาบ
เหลือเกิน ทำให้เธอถึงทำตัวเหมือนผู้หญิงใจง่ายแบบนี้กันนะ หากคุณย่า
รู้เข้ามีหวังโดนดุนแน่ๆ

“ฉันจะไม่ทำอะไรถ้าเธอไม่เต็มใจ”

เสียงทုံท้าวกระซิบบอกเกือบจะซิดเรียวกปากนุ่มที่เขยิบยั้งตัวเอง
ไว้ได้ทันในวินาทีสุดท้ายไม่ให้ทาบที่บริมฝีปากตัวเองลงหา ต่อมความ
เป็นสุภาพบุรุษของอัสตานเล็กทำงานกะทันหันเมื่อได้อยู่ใกล้เจ้าของ
เรือนกายหอมละมุน หทัยหยาดทิพย์เป็นผู้หญิงคนแรกที่ยั่วเย้าอารมณ์
ปรารถนาของเขาให้วิ่งพล่านทั้งที่ไม่ต้องทำอะไรเลยสักนิด

“ขอบคุณค่ะ”

เอ่ยเสียงแผ่วแทบไม่หลุดจากลำคอ แล้วหลบสายตาเมื่อชายหนุ่ม
เอาแต่จ้องมองอย่างลามเลีย จนตอนนี้ดวงหน้าสวยหวานแดงช้ำน
ไปหมดแล้ว ยังมีสองแขนแกร่งที่ทำให้รู้สึกอบอุ่นแบบแปลกๆ กักขัง
เอาไว้ ยิ่งรู้สึกไม่ปลอดภัยเอาเสียเลย แม้เขาบอกจะไม่ทำอะไรหาก
ไม่เต็มใจ ทว่าแววตาคมตรงเสนห์คู่นั้นไม่น่าไว้ใจเลยสักนิด

“หันหน้ามาคุยกันหน่อยสิ หทัยหยาดทิพย์”

ยิ่งเห็นคนตัวเล็กกายม้วน อัสตานยี่นนี้ก็อยากแกล้ง พลงใช้
หลังมือไล่แก้มแดงปลั่งปลั่งแผ่วเบาอย่างหยอกเย้า ทว่าเพียงได้สัมผัส
ผิวนุ่มละมุน ความร้อนรุ่มก็แผ่กระจายไปทั่วกายอย่างรวดเร็ว รีบ
กัดฟันแน่นอย่างระงับอารมณ์จนกรามแกร่งที่ครี้มด้วยไรเคราเป็น
ล้นนูนขึ้นมา

ให้ตายเถอะ! เขาไม่น่าพูดคำนั้นออกมาเลย ไม่อย่างนั้นคงได้
ฝังปลายจุมกลางหาแก้มเนียนนุ่มนี้แล้ว กลิ่นหอมอ่อนๆ จากกายชาวฟอง
ช่างยั่วใจราวกับดอกไม้แรกแย้มที่หลอกล่อให้ภุมรหนุ่มมาติดกับอย่างไร
อย่างนั้น

“ไม่อยากจะเหวอว่าฉันจ่ายเงินซื้อตัวเธอไปอยู่ด้วยในฐานะอะไร”

อัสลานกระซิบใกล้ฟวงแก้มหอมที่เขาอยากดมดมจากเนื้ออุ่นๆ
ไม่ใช้กรุ่นกลิ่นที่ลอยเข้ามาปะทะจมูกแบบนี้ ได้แต่คิดพรางขมิใจเอาไว้
ไม่ให้เผลอรังแกแก้มหอมๆ แค่นี้แม่นกน้อยแสนน่ารักของเขาก็กลัว
จนตัวลั่นแล้ว

หทัยหยาตทิพย์ขยับศีรษะไปด้านหลังจนชิดเบาโดยสารถมากขึ้น
หวังจะหลีกหนีลมหายใจร้อนที่รินรดผิวแก้ม แต่ก็ทำได้เพียงนิด เมื่อ
เธอนั่งจนชิดพนักพิงแล้วจึงค่อยๆ หันกลับไปหาเขาอย่างระมัดระวัง
ไม่ให้แก้มนวลเผลอไปเฉียดกับปลายจมูกโด่งคมที่อยู่ห่างเพียงนิด
ทั้งที่ใจนั้นเต้นระรัวแรงจนแทบจะทะลุออกมาจากอกอยู่แล้ว

“แล้วคุณจะให้หทัยไปอยู่กับคุณในฐานะอะไรคะ จะให้เป็นคนรับใช้
หรือทำงานอะไรก็ได้ค่ะ หทัยทำได้หมดเลยนะคะ”

กระตือรือร้นถามพร้อมกับขอบตาที่เริ่มร้อนผ่าว แววดาคู่งาม
เริ่มเจือด้วยความหมองเศร้ามองสบตาเขาอย่างแว่วอน หทัยหยาตทิพย์
ยังไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าตัวเองถูกซื้อทำไม แต่เธอยินดีที่จะทำงานเพื่อ
ตอบแทนชายหนุ่มที่ช่วยเหลือให้หลุดพ้นจากเงื้อมมือของแม่เลี้ยงใจร้าย
อย่างดวงดาว ขอแค่เขาไม่บังคับให้เธอทำในสิ่งที่ผิดกฎหมายก็พอแล้ว
ไม่อย่างนั้นคงไม่ต่างจากตกนรกซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“เป็นเมียฉัน”

หทัยหยาตทิพย์นั่งอึ้งราวกับถูกแช่แข็ง ดวงดาคู่งามเบิกกว้างขึ้น
อย่างตระหนก สมองอื้ออึงไปชั่วขณะ ราวกับโลกทั้งใบหยุดหมุน
สรรพสิ่งรอบกายเงียบสนิท มีเพียงเสียงของหัวใจที่กำลังเต้นด้วย
จังหวะระทึก ขอบตาที่ร้อนผ่าวอยู่แล้วนั้นมีน้ำตาเริ่มขึ้นขึ้นมา ก่อนจะ
เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกัก

“มะ...เมีย...อย่างนั้นหรือคะ”

แม่สีหน้า แววดา และน้ำเสียงในยามที่เอื้อนเอ่ยคำพูดนั้นออกมา
จะเต็มไปด้วยความหนักแน่นและมั่นคง แต่กระนั้นหทัยหยาตทิพย์ก็ยัง

“ไม่อยากจะเชื่อ เธอและเขาเพิ่งจะพบหน้ากันเองนะ...”

“ตามที่เธอเข้าใจ”

เขามองจ้องดวงตากลมโตไหวระริกอย่างลึกซึ้ง หทัยหยาตทิพย์คือคนที่อัสลานเลือกแล้วว่าจะให้มาเป็นเจ้าของหัวใจ หากไม่มั่นใจเขาจะไม่เอื้อนเอ่ยคำคำนั้นออกมาเด็ดขาด

“ทำไมคะ...”

หทัยหยาตทิพย์ยังมีข้อกังขาว่าเหตุใดชายหนุ่มถึงต้องการผู้หญิงที่ไม่ต่างจากคนขายเรือนกாயไปเป็นภรรยา แถมยังเพิ่งจะพบหน้า เขามั่นใจได้อย่างไรว่าเธอเหมาะสมกับตำแหน่งนั้น บางที...คนที่มีแต่ตัวอย่างเธออาจไม่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะเป็นภรรยาของเขาด้วยซ้ำ กลัวเหลือเกินว่าคนต้อยต่ำจะทำให้คนร่ำรวยอย่างเขาชายหน้าคนอื่น

“ความพอใจของฉัน”

ไม่จำเป็นต้องให้เหตุผล เมื่อถึงเวลาหทัยหยาตทิพย์จะรับรู้เองว่าทำไมเขาถึงเลือกเธอมาเป็นภรรยาทั้งที่เพิ่งจะพบหน้า เพราะความรู้สึกที่อยู่ในส่วนลึกของหัวใจไม่จำเป็นต้องเปิดเผยมันออกไป เธอต้องมาชิมชัมมันด้วยตัวเอง

“หทัยเหมาะสมกับตำแหน่งนั้นหรอกคะ หทัยเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดาที่มีแต่ตัว จะทำให้คุณอับอายคนอื่นหรือเปล่าคะ” ถามเสียงเครือพร้อมกับน้ำตาที่ร่วงผาละลงสองแก้ม

คำถามนั้นช่างบาดใจคนฟังเหลือเกิน อัสลานส่ายหน้าปลางเกลี้ยเซ็ดน้ำตาให้อย่างอ่อนโยน ดวงตาคู่คมยังคงสบตาแสนเศร้าที่พรารวะยับด้วยหยาตหยดน้ำตาไม่ผละห่าง ฝ่ามือหนาประคองสองแก้มอย่างถนอม หทัยหยาตทิพย์เกิดมาในตระกูลที่ร่ำรวย แต่เธอกลับเจียมเนื้อเจียมตัวมากนัก ข้อมูลส่วนตัวของหญิงสาวที่ได้รับมานั้นค่อนข้างแตกต่างกับความเป็นจริงเหลือเกิน

“แค่ตัวและหัวใจของเธอเท่านั้นที่ฉันต้องการ” เสียงทุ้มกระซิบ

แผ่วเบาหากแต่หนักแน่นอยู่ในที่ สิ่งที่อัสลานต้องการมีเพียงเท่านั้น

ดวงตาไหวะริกรมองเขาด้วยความรู้สึกสับสน ประปนกับความ
ปลาบปลืมใจที่อย่างน้อยเธอก็ยังมีค่ามากพอให้ใครคนหนึ่งต้องการ
หทัยหยาตทิพย์รู้สึกตื่นตันในอกจนพูดไม่ออก เรียวกปากสีหวานเม้มแน่น
เพื่อกลั้นสะอื้น ขณะที่น้ำตานันเ่อลันจะไหลรินลงมาอีกระลอก

“เธอให้ฉันได้หรือเปล่า หทัยหยาตทิพย์”

อัสลานกระซิบถามย่ำ แล้วค่อยๆ โอบร่างลั่นเทาเข้าสู่อ้อมแขน
ฝ่ามืออ่อนลุ่มไล้แผ่นหลังบอบบางขึ้นลงเบาๆ อย่างปลอบประโลมคนที่
เอาแต่สะอื้นอยู่กับอก เห็นนานหลายนาทีที่กว่าเสียงสะอื้นให้มันจะ
สงบลง ชายหนุ่มดันร่างอรรชรให้ผลจากกายเล็กน้อย ดึงผ้าเช็ดหน้า
ออกมาซับน้ำตาที่เปียกชื้นสองแก้มนวลอย่างทะนุถนอม มองสบตา
กลมโตที่บวมช้ำมากกว่าเดิมราวกับจะทรงถามคำตอบ แวดวงตาที่ยัง
ไหวะริกรมองเขาอยู่เสียวๆ เป็นหน้าที่คล้ายขาดความมั่นใจ จนคนรอบเริ่ม
ใจไม่ดีเอาเสียเลย ก่อนริมฝีปากได้รูปของเขาจะค่อยๆ คลี่ออกอย่างช้าๆ
เป็นรอยยิ้มแห่งความยินดีที่ทำให้หัวใจดวงแกร่งเบิกบานราวกับต้นไม้
ที่อยู่ท่ามกลางทะเลทรายได้รับน้ำฝนอันชุ่มฉ่ำ เมื่อหทัยหยาตทิพย์
พยักหน้ารับแทนคำตอบ...

๖ เพราะเป็นการโดยสารเครื่องบินครั้งแรกของหทัยหยาตทิพย์
หญิงสาวจึงมีความหวาดกลัวไม่น้อย หากพูดให้ใครฟังคงไม่เชื่อว่า
ลูกสาวของนักธุรกิจที่ร่ำรวยอันดับต้นๆ ของเมืองไทยไม่เคยมีโอกาส
นั่งเครื่องบินเลยสักครั้ง อัสลานจึงนั่งอยู่เคียงข้าง ถือวิสาสะดึง
มือบอบบางมากอบกุ่มให้รู้สึกอุ่นใจ หลังจากที่เครื่องทะยานขึ้นมาบน
ท้องฟ้าได้สักพัก ชายหนุ่มจึงพาหทัยหยาตทิพย์ไปพักผ่อนในห้องรับรอง
เมื่อเห็นว่าเธอค่อนข้างอ่อนเพลีย ความใกล้ชิดจึงเกิดขึ้นมากกว่าเดิม...

บนเตียงกว้างในห้องรับรองของเครื่องบินส่วนตัวสุดหรู อัศลาน ไม่ได้หลับใหล หากแต่เฝ้ามองคนที่หลับปุ๋ยอยู่ในอ้อมแขนตลอดเวลา เขากวาดมองใบหน้าสวยหวานจนจำได้แทบทุกรายละเอียด พอได้อยู่ใกล้ซิด เหมือนสายใยบางๆ เริ่มถูกถักทอ พอได้โอบกอดเอาไว้แนบกาย ก็เริ่มรู้สึกหวงแหวน หทัยหยาตทิพย์นั้นช่างเปราะบางเหลือเกิน จนเขาอยากจะปกป้องไม่ให้เธอต้องไปเผชิญกับช่วงเวลาที่น่าร้ายแบบนั้นอีก

“ฮือ...”

เสียงงัวเงียและการเริ่มขยับตัวของคนตัวนุ่มในอ้อมแขนทำให้อัศลานหลุดจากภวังค์ ชายหนุ่มคลายอ้อมแขนเล็กน้อยเพื่อให้หทัยหยาตทิพย์ได้ขยับตัวได้ถนัด มุมปากหยักยิ้มอย่างเอ็นดูคนที่ปฏิเสธอ้อมแขนของเขาในตอนแรก ทว่าตอนนี้กลับซุกซบเข้าหาไม่ยอมผละห่างเสียวละ

“หลับสบายไหม”

หทัยหยาตทิพย์พยักหน้ากับบอกราวทั้งที่งัวเงีย เผลอเบียดซุกตัวเข้าหาไอบ่อยจากเขาอย่างลึ้มตัว ทำให้คนถูกเบียดนั้นยิ้มกริ่ม อดใจไม่ไหวจรดจุ่มพิตลงบนเส้นผมหอมกรุ่นแผ่วเบา กลิ่นหอมๆ นี้ช่างแยบยลใจจนอัศลานเริ่มจะขยับตัวเองไม่อยู่ จมูกโด่งคมเคลื่อนลงมาจากเส้นผมหอมกรุ่นสู่มับนิ่มอย่างช้าๆ ลากไล่ตามลงมาจนถึงแก้มเนียนนุ่ม ไม่รู้รอกที่จะกดจมูกและริมฝีปากลงหาให้ชื่นใจ กลิ่นหอมละมุนนี้ทำให้ติดอกติดใจจนต้องกดจูบลงหาช้าๆ

“ฮือ! คุณอัศลาน”

คนถูกรังแกแก้มนุ่มตื่นเต็มตาเพราะสัมผัสจากริมฝีปากร้อนมุดไอบหน้าเข้าหากอกกว้างมากขึ้นกว่าเดิมเพื่อหลบเลี้ยง มีอ้อมยกขึ้นบดบัง แต่ชายหนุ่มที่เธอเพิ่งได้ทำความรู้จักอย่างจริงจัง จังๆ และมีสถานะเป็นถึงว่าที่สามีกลับตามมารังแกอย่างไม่ลดละราวกับจะแก้มเพราะหทัยหยาตทิพย์ได้ยินเสียงหัวเราะในลำคอของเขา แต่แก้มของ

เธอนี่สิ มั่นร้อนผะผ่าวไปหมดแล้ว มีหน้าซ้ำใจก็พลอยเด่นระรัวแรง
ไม่เป็นล่ำเพราะสัมผัสจากริมฝีปากร้อนรุ่ม

“ไหนว่าจะไม่รังแกหทัยไฉนคะ”

เสียงหวานทวงถามพร้อมซ้อนใบหน้าแดงปลั่งขึ้นมองเขาด้วย
แววตาดิบจะเง้งอนนิดๆ ที่เขาทำผิดลัญญา หทัยหยาตทิพย์รู้ว่า
ถูกซื้อตัวมา และตอนนี้ชายหนุ่มก็เปรียบเสมือนเจ้าชีวิตของเธอ เขาจะ
ทำอะไรกับเธอก็ได้ตามใจปรารถนา แต่อัสลานไม่คิดจะให้เวลาเธอได้
ปรับตัวบ้างหรืออย่างไร อย่างน้อยก็น่าจะสักหนึ่งวันหรือสองวัน ไม่ใช่
รูดเอาๆ ตั้งแต่วินาทีแรกที่พบหน้ากันแบบนี้!

อัสลานเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย มองคนแก้มแดงสูกปลั่งที่กำลัง
ทำหน้างอๆ ใสแล้วอมยิ้มให้กับท่าทางที่แสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติ
อีกทั้งเส้นผมยาวสลวยก็ยังยับยู่ไม่เป็นทรงเพราะเพิ่งตื่นนอนใหม่
แต่กระนั้นก็ยังสวยบาดใจคนมองอยู่ดี

“แบบนี้เรียกว่ารังแกหรือ” เขาถามพร้อมย้ำการกระทำที่
ไม่ได้ทำให้หญิงสาวได้รับความเจ็บปวดเลยสักนิด แบบนี้จะเรียกว่ารังแก
ได้อย่างไรกันล่ะ

หทัยหยาตทิพย์อึ้งจนพูดไม่ออกเมื่อถูกหอมอีกฟอดใหญ่ เธอ
นอนนิ่งแก้มแดงปลั่งอยู่ในอ้อมแขนแกร่ง ที่ทำให้รู้สึกอบอุ่นไปทั้งตัว
และหัวใจ น่าแปลกที่หทัยหยาตทิพย์ไม่ได้รู้สึกถึงเกี้ยวสัมผัสของอัสลาน
เลยแม้แต่น้อย ตรงข้ามกันกลับทำให้ใจดวงน้อยไหวหวั่นรุนแรง และ
เขาก็คือผู้ชายคนแรกที่ทำให้เธอรู้สึกเช่นนี้

“สิ่งที่คุณทำมันคือการรังแกหทัยอยู่ค่ะ” อ้อมแอ้มตอบแล้ว
ก็หันงู๊ดหลบสายตาคมร้อนแรงที่มองสบในระยะประชิด แววดตาของ
เขาคลายมีประกายเพลิงอัดแน่นอยู่ในนั้น มันทำให้แก้มของเธอร้อน
จนแทบมอดไหม้

แต่อัสลานไม่ยอมให้หญิงสาวทำตามปรารถนา ปลายนิ้วแกร่ง

จับคางเรียวให้เซ็ดขึ้นเล็กน้อยพร้อมโน้มใบหน้าลงใกล้จนคนตัวเล็กผงะมือบอบบางรีบยกขึ้นดันแผงอกกว้างของเขาเอาไว้ แต่แม่คุณคงลืมนึกไปสินะว่าแรงตัวเองก็น้อยนิด ถ้าเขาคิดจะทำอะไรจริงๆ เธอไม่มีทางต้านทานได้หรอก

“ชะ... ขยับออกไปหน่อยได้ไหมคะ”

กะพริบตาปริบๆ ในยามที่มองเขา นอกจากเขินอายจนแก้มร้อนแล้วเธอยังรู้สึกเหมือนหายใจไม่ออก ทั้งที่อ้อมแขนของอัสลานไม่ได้รัดแน่นจนเกินไป อาจจะเป็นเพราะคนเครื่องขมิ้มรุกเอาๆ จนไม่ให้เวลาเธอได้ตั้งตัวเลยสักนิด

“เราควรทำความรู้จักกันให้มากขึ้นกว่านี้นะ”

นอกจากจะไม่ฟังคำสั่งของว่าที่ภรรยา อัสลานยังเคลื่อนใบหน้าเข้าไปใกล้เพิ่มขึ้นอีกนิด ดวงตาสีน้ำตาลทองคุกรุ่นไปด้วยความเสนาหา ในยามมองสบตากลมโตคู่غام หทัยหยาตทิพย์จะรูปร่างหรือเปล่าว่าเธอนั้นช่างเหมือนลูกกวางน้อยเนื้อหวานน่าขย้าให้จ้มเขี้ยว

“เราทำความรู้จักกันไปแล้วนี่คะ”

“ฉันหมายถึงทำความรู้จักกันให้ลึกซึ้งมากกว่านี้”

น้ำเสียงของเขาติดจะเซ็งซึนนิดๆ จนคนฟังขนลุกเกรียวกราวทำความรู้จักแบบลึกซึ้งมันคืออะไรกัน ทำไมอัสลานต้องมองเธอด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความกระหายขนาดนั้น

“คุณอยากรู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับหทัยละคะ” หทัยหยาตทิพย์พยายามไม่สนต่อแรงปรารถนาที่เปี่ยมล้นในดวงตาคู่คม แม้จะมีท่าทีเครื่องขมิ้มเย็นชา ทว่าอัสลานกลับแสดงออกทางสายตาได้อย่างชัดเจนเหลือเกิน

“เธอยังไม่มีใครในใจใช่ไหม”

อัสลานอยากมั่นใจว่าเขาจะได้ครอบครองหัวใจของหญิงสาว แต่เพียงผู้เดียว หากเปรียบในทางธุรกิจ หทัยหยาตทิพย์ก็เป็นเหมือน

หุ้นส่วนใหญ่ของบริษัทที่เขาถือครองอยู่ ไม่มีทางที่จะยอมปันเธอให้ใคร นอกจากลูกๆ ที่จะเกิดมาในอนาคต

หญิงสาวส่ายหน้าไปมาเบาๆ เธอแทบไม่มีโอกาสได้ใกล้ชิดกับผู้ชายคนไหนเลยด้วยซ้ำ จะมีใครไว้ในใจได้อย่างไร

“ไม่อยากจะอะไรเกี่ยวกับตัวฉันให้มากกว่านี้เธอ” เขาถามต่อหลังจากได้รับคำตอบที่พึงพอใจ ไม่มีใครที่ดีแล้ว จะได้มีเขาแค่คนเดียว

หทัยหยาดทิพย์มองใบหน้าหล่อเหลาคล้ายกำลังล้งเล เธอหลุบเปลือกตาลงพร้อมกับครุ่นคิด ก่อนช้อนดวงตาขึ้นมาอีกครั้งแล้วตัดสินใจถามสิ่งที่ค้างคาอยู่ในใจออกมา

“คุณมีภรรยาหรือยังคะ”

มันควรจะเป็นคำถามที่เกิดขึ้นในตอนที่อัศลานบอกว่าจะพาเธอไปอยู่ด้วยในฐานะภรรยา แต่ในตอนนั้นสมองของหทัยหยาดทิพย์มันเบลอไปหมดจนคิดอะไรไม่ออก ทั้งที่มันเป็นสิ่งที่คุณควรจะต้องรู้เอาไว้เป็นอันดับแรก หากต้องไปเป็นภรรยาลำดับที่สอง สาม หรือสี่ของเขาจะอย่างไรล่ะ

“ฉันโสด ไร้พันธะ แต่จะเปลี่ยนสถานะเร็วๆ นี้” เสียงทุ้มนุ่มตอบอย่างไม่คิดปกปิด กระตุกยิ้มบางเบาเมื่อเห็นความเปลี่ยนแปลงของคนในอ้อมอกหลังจากได้ยินคำตอบ

“อยากรู้อะไรอีกไหม” คิ้วหนาเล็กขี้เล็กน้อยสำหรับคำถาม จะได้รีบตอบให้หมดแล้วทำตามใจปรารถนาเสียที

หญิงสาวส่ายหน้าเบาๆ เนื่องจากยังคิดคำถามไม่ออกตอนนี้ เรื่องส่วนตัวหลายๆ อย่างอัศลานก็ได้เล่าให้ฟังคร่าวๆ แล้ว เรื่องที่แคลงใจอยู่ก็ได้รับรู้แล้ว

เมื่อจบสิ้นทุกคำถาม อัศลานก็หันกลับมาให้ความสนใจกับเรียวกปากสีชมพูสวยที่เขาอยากจะรังแกอีกครั้ง ยิ่งมองยิ่งรู้สึกกระหายในยามที่ริมฝีปากบางเม้มเข้าหากันนั้น ช่างไม่ต่างจากการเชิญชวนให้เขา

ใช้ริมฝีปากบดขี้ให้มันแยกออกจากกัน แล้วสอดแทรกกลิ่นร้อนเข้าไป
สำรวจภายใน คิดแล้วลมหายใจของอัศลานก็ร้อนรุ่มมากขึ้นเรื่อยๆ
ดวงตาคมหยาดเยิ้มไปด้วยแรงปรารถนาอันแรงกล้า

“คุณอัศลาน...”

เสียงอ่อนหวานเรียกคล้ายกำลังปรามเมื่อใบหน้าคมคล้ำม
เคลื่อนลงมาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ จนลมหายใจร้อนรุ่มเป่ารดผิวหน้าเนียน
จนซบสีระเรื่อขึ้นอีกครา อิทธิพลจากดวงตาคมที่อัดแน่นไปด้วยเพลิง
เสน่หาสะกดให้เธอมองสบตาเขาหนึ่ง ยิ่งเขาขยับเข้ามาใกล้มากขึ้นเพียงใด
ใจดวงน้อยก็ยิ่งเต้นระรัว อีกทั้งกลิ่นกายของบุรุษทรงเสน่ห์ยังทำให้
รู้สึกปั่นป่วนจนไม่เป็นตัวของตัวเอง หทัยหยาดทิพย์อยากผลักใส่เขา
แต่เรียวแรงมันหายไปไหนก็ไม่รู้

“ขอฉันจูบได้ไหม หทัย...”

อัศลานถามทั้งที่ริมฝีปากของเขาอยู่ห่างจากเรียวปากนุ่มสีชมพู
สวยไม่ถึงเซนติเมตรเลยทีเดียว ราวกับพร้อมจะแนบจุมพิตลงหาในทันที
หากได้รับการอนุญาต ดวงตาทรงเสน่ห์หลุมมองริมฝีปากสีลูกกวาด
แสดงออกอย่างชัดเจนว่าต้องการครอบครองมันด้วยริมฝีปากได้รูป
ก่อนซ้อนดวงตาขึ้นมองสบคนสวยในอ้อมแขนอีกครั้ง พร้อมกับใช้
มือหนว้างประทับที่ซีกแก้มแดงพลางใช้หัวแม่มือเก็ยไล้เบาๆ ทำเอา
หทัยหยาดทิพย์ใจลั่นหวิว

“ได้ไหม...”

เสียงทุ้มทุ้มนั้นคล้ายจะอดอ้อนอยู่ในที่ ทำเอาคนถูกขออายม้วน
จนทำอะไรไม่ถูก สมองเริ่มมีเนเบลอไม่ประมวลผลว่าควรปฏิเสธหรือ
อนุญาต เธอเผยอแยมริมฝีปากขึ้นเล็กน้อย คล้ายกำลังจะพูดอะไร
ออกมาสักอย่าง ทว่าคำพูดนั้นยังไม่ถูกเปล่งออกมาจากลำคอด้วยซ้ำ
กลีบปากสีชมพูหวานก็ถูกทาบทับด้วยริมฝีปากร้อนผ่าว สัมผัสแรก
ของการจุมพิตทำให้อัตราการเต้นของหัวใจหทัยหยาดทิพย์กระหน่ำ

ร้าวแรง เนื้อตัวเกร็งสะท้านในอ้อมแขนแกร่ง ขณะที่ใบหน้านั้นร้อนผ่าวราวกับโดนเปลวเพลิงแผดเผา เธอไม่ประสากรับเรื่องพวกนี้เลยสักนิดเลยไม่ว่าควรจะต้องทำอะไร

อัสลานไม่ได้บ่มบ่ามเอาแต่ใจ ชายหนุ่มบดเคี้ยวริมฝีปากอย่างถนอม ค่อยๆ แทะลิ้มทีละนิดราวกับกำลังรับประทานขนมหวานชั้นเลิศ ปลายนิ้วแกร่งยังคงเก๋ยไล้พวงแก้มนวลเบาๆ เมื่อสัมผัสได้ถึงอาการเกร็งของคนตัวเล็ก ฝ่ามือหนักอีกข้างโอบประคองแผ่นหลังบอบบางให้ขยับมาแนบชิดกาย ขบเม้มแผ่วเบาให้กลีบปากนุ่มเผยอยิ้มขึ้นแล้วสอดแทรกเรียวลิ้นร้อนเข้าไปในโพรงปากนุ่มอย่างใจเย็น ด้วยเกรงว่าจะทำให้คนไร้เดียงสากลัวไปมากกว่านี้ ความหวานล้าที่ได้ลิ้มรสนั้นทำให้ชายหนุ่มครางลึกลงในลำคอด้วยความพึงพอใจ ใช้เรียวลิ้นร้อนกวาดต้อนลิ้นนุ่มที่พยายามหลบหลีกแล้วดูดดึงเบาๆ อย่างนุ่มนวล ค่อยๆ สอนให้คนไม่ประสากรู้จักเรียนรู้ที่จะตอบสนอง แม้จะงะแง่งะทว่ากลับปลุกเร้าไฟปรารถนาในกายของอัสลานให้ร้อนฉ่ำยิ่งกว่าเดิม

ชายหนุ่มเฝ้าววนเวียนตักตวงความหอมหวานราวกับผลอินทผลัมสูงจอม หวานล้าจนเขาแทบไม่อยากผละริมฝีปากออกห่าง ขณะที่หทัยหยาดทิพย์นั้นเริ่มจะหัวหมุนกับประสบการณ์แปลกใหม่ที่เพิ่งเคยได้รับ หญิงสาวไม่เคยรู้ว่าการจุมพิตระหว่างชายหนุ่มจะลึกซึ้งมากถึงเพียงนี้ มันทำให้รู้สึกตื่นเต้นจนใจเต้นแรง ใบหน้าแดงปลั่งด้วยเลือดที่สูบฉีดรุนแรง ทั้งตื่นเต้นทั้งวาบหวามระคนซาบซ่าน กลีบปากนุ่มเริ่มเจ็บแปลบปลาบจากการรุกรานที่หนักหน่วงมากขึ้น แต่กระนั้นหทัยหยาดทิพย์ก็ยังกระตือรือร้นตอบสนองจุมพิตเร้าร้อนจากชายหนุ่ม

ช่างน่าอับอายเหลือเกินที่เธอยอมให้ผู้ชายที่เพิ่งจะพบหน้าทั้งกอดทั้งจูบโดยไม่คิดจะชดชืนต่อต้านเลยสักนิด...

“ฮือ!”

หทัยหยาดทิพย์ครางประหวั่งในลำคอเมื่อจุมพิตดุเดือดของ

อัลลันกำลังทำให้เธอเริ่มขาดอากาศหายใจ มีมือบอบบางที่วางอยู่บนแผ่นอกกว้างตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้นั้นรวบรวมกำลังแล้วออกแรงทุบ จนในที่สุดอัลลันก็ยอมถอนจูบ แต่ยังไม่ยอมขยับใบหน้าออกห่าง ยังคลอเคลียลมหายใจร้อนผ่าวกกับผิวหอมกรุ่น ชายหนุ่มยังรู้สึกไม่อึดอ้อมเลยสักนิด แต่เขายังมีเวลาอีกทั้งชีวิตเพื่อเซยชิมมากกว่าโพรงปากจำหวน

หทัยหยาดทิพย์เผยอริมฝีปากบวมช้ำจากฤทธิ์จุมพิตร้อนแรงขึ้น หอบหายใจ ออกอวบอิมสะทอนสะทอนรุนแรง ใจยังกระหน่ำเต้นระรัวกับเหตุการณ์หวามไหวที่เพิ่งผ่านมาสดๆ ร้อนๆ เธอรู้สึกได้ถึงความไม่เป็นตัวเองในยามที่ถูกเขามอมเมาด้วยจูบอันร้อนแรง หลังจากที่รวบรวมสติกลับคืนมาได้ หทัยหยาดทิพย์ก็เริ่มรู้สึกว่าตัวเองเหมือนเป็นผู้หญิงใจง่าย ไม่ทันไรก็ยินยอมโอนอ่อนตามเขาอย่างง่ายดาย เรียวกปากสี่สดเม้มเข้าหากันด้วยความรู้สึกผิด แหวตาคู่หวนไหวระริกมองเพียงแค่แผงอกกว้าง ไม่กล้าสบตาคมกริบของคนที่กำลังโอบกอดแนบชิดกาย

“คิดมากอะไรอยู่ หิม”

เสียงหุ้มที่ทอดถามอยู่เหนือศีรษะ ทำให้หทัยหยาดทิพย์ซ้อนใบหน้าขึ้นมองเขา อัลลันถามราวกับอ่านใจของเธอออกอย่างไรอย่างนั้น

“หทัยคิดว่าตัวเองเป็นผู้หญิงใจง่าย” บอกเสียงเศร้าๆ ขอบตาแดงๆ ริมฝีปากเริ่มเบะออกเหมือนจะร้องไห้ ขณะมองสบตาคม แหวตากลมโตไหวระริกด้วยหยดน้ำตา

อัลลันลูบเส้นผมนุ่มสลวยเบาๆ อย่างปลอบโยนให้คลายความกังวล เด็กหนอเด็ก ทั้งนำเอ็นดูทั้งนำสงสาร เธอใจง่ายที่ไหนกัน แค่ถูกเขาใช้ประสบการณ์ที่มีเหนือกว่ามอมเมาจนเคลิบเคลิ้มตามต่างหาก แต่ถึงหทัยหยาดทิพย์จะง่าย หญิงสาวก็ง่ายแค่กับเขาคนเดียวเท่านั้น

“เธอไม่ได้ใจง่าย แต่ฉันต่างหากที่ไม่วู้จักยับยั้งั้งใจ”

อัลลานเอ่ยเสียงนุ่มพร้อมกับบอมบี้มเล็กน้อย แววดาคม ทอประกายด้วยความอ่อนโยน ไม่คิดโยนความผิดให้หญิงสาวทั้งๆ ที่ เธอนั่นละที่น่าปรารถนาจนเขาอดใจไม่ไหว จนตอนนี้ต้องนอนชมกลิ่น ความต้องการที่อัดแน่นในกาย ทั้งปวดร้าวทั้งทรมานจนแทบบ๊ออยู่แล้ว

“แต่หทัยควรจะห้ามคุณ” ยิ่งคิดหทัยหยาตทิพย์ก็ยิ่งรู้สึกผิดจน อยากจะร้องให้ออกมา เท่าที่จำได้เธอไม่เคยห้ามปรามเขาเลย มีหน้าซ้ำ ยิ่งคล้อยตามอย่างง่ายดายอีกต่างหาก

“คิดว่าห้ามแล้วจะหยุดฉันได้หรือ” แรงปรารถนาที่อัลลานมีต่อ หทัยหยาตทิพย์นั้นมันพลุ่งพล่านตั้งแต่พบหน้า นี่ยังถือว่าเขายับยั้ง ตัวเองได้ในระดับหนึ่ง ทั้งที่อยากจะกลืนกินเธอจนแทบบ้า

คราวนี้หทัยหยาตทิพย์แค้นแดงเรื่อ แต่ก็ยังมีความกังวล หลงเหลืออยู่ในแววตาคู้งาม เขาจะมองว่าเธอเป็นผู้หญิงไร้ค่าหรือเปล่า ที่ยอมให้เซยชมง่าย ๆ แบบนี้

“ไม่ต้องคิดมาก เพราะฉันไม่เคยมองว่าเธอเป็นแบบนี้”

ชายหนุ่มรีบปลุกปลอบพร้อมกับมองจ้องเข้าไปในแววตากลมโต เพื่อให้เห็นหทัยหยาตทิพย์มั่นใจว่าเขาไม่เคยคิดเช่นนั้นจริงๆ ไม่อยากให้ หญิงสาวตำหนิตัวเองเพราะมันเป็นความผิดของเขาเอง

“หทัยว่าเราไม่ควรอยู่ใกล้ชิดกันจนกว่าจะแต่งงานนะคะ”

อัลลานบอกจะคุยเรื่องนี้กับบิดาและมารดาของเขาอีกครั้งทันที ที่เดินทางไปถึงดาลามัส หทัยหยาตทิพย์ที่ไม่เคยคิดจะเรียกร้องถึง เรื่องการแต่งงานนั้นรีบค้ำ แต่ชายหนุ่มกลับไม่ยอมพร้อมก็บอกว่า ต้องทำทุกอย่างให้ถูกต้องตามประเพณีและศาสนา แค่อัลลานยอม ห่มเงินมหาศาลซื้อตัวเธอเพื่อให้หลุดพ้นจากแม่เลี้ยงใจร้าย แล้วยัง อนุญาตให้อยู่ข้างกายในฐานะที่ภรรยา ทั้งที่เธอนั่นไม่ต่างจากผู้หญิง ไร้ศักดิ์ศรีที่ชายเรือนกายเลยสักนิด หากต้องจัดงานแต่งงานอีก หทัยหยาตทิพย์เกรงว่าจะสิ้นเปลือง แต่หญิงสาวคงไม่รู้ว้าว้าวที่สามี

ของเธอนั่นเป็นถึงเจ้าของบ่อน้ำมันและเป็นผู้ส่งออกน้ำมันรายใหญ่
ของดาลามัส มีหน้าขี้ตระกูลอัลซามาลของเขาซึ่งร่ำรวยติดอันดับโลก
อีกต่างหาก

“ไม่มีทางที่ฉันจะทำงานนั้นเด็ดขาด”

อัลซานประกาศกร้าวเสียงทรงอำนาจด้วยสีหน้าจริงจัง ขึ้นทำ
เช่นนั้นชายหนุ่มคงได้คั่ง เพราะตอนนี้เขาเริ่มจะติดใจในกลิ่นกาย
หอมกรุ่น ผิวเนื้อนุ่มๆ และริมฝีปากแสนหวานของหทัยหยาดทิพย์
เสียแล้ว

“แต่คุณเอาเปรียบหทัย”

คุณถูกเอารัดเอาเปรียบตัดพ้อ ทำหน้ามุ่มใส่คนเอาแต่ใจ ก่อนรีบ
ก้มหน้างูตัวเมื่อเขาขยับใบหน้าเข้ามาใกล้จนปลายจมูกโด่งเฉียดแก้มเนียน
แล้วกระซิบเสียงพร่าที่เบหูชาวฟองด้วยคำพูดที่ทำให้หทัยหยาดทิพย์
แก้มร้อนผ่าวว่า...

“ฉันยินดีให้เธอเอาเปรียบคืนในแบบเดียวกัน”

ดาลามัส ตะวันออกกลาง

ดาลามัสเป็นดินแดนกลางทะเลทรายที่อยู่ไม่ไกลจากสหรัฐอเมริกา
เอมิเรตส์เท่าไรนัก เป็นประเทศเล็กๆ ที่มีประชากรไม่ถึงสิบล้านคน
ปกครองประเทศโดยซีก ซึ่งมีศักดิ์เป็นน้องชายของบิดาของอัลซาน
ดาลามัสเป็นประเทศที่ขึ้นชื่อเรื่องประชากรมีความเป็นอยู่ที่ดีที่สุดใน
เนื่องจากเป็นแหล่งผลิตและส่งออกน้ำมันแห่งใหม่ของโลก และยัง
อุดมไปด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติที่หลากหลาย มีสถานที่ท่องเที่ยว
มากมาย บ้านเมืองยังมีการพัฒนาให้เจริญก้าวหน้าตามยุคสมัยแต่ยังคง
รักษาวัฒนธรรมดั้งเดิมเอาไว้ให้คงอยู่ ทุกหนแห่งที่รถลีมูซีนคันหรู
แล่นผ่านจึงทำให้สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายของอาหรับแท้ๆ ที่ผสมผสานกับ

วัฒนธรรมตะวันตกได้อย่างลงตัว และดาลามัสยังเป็นประเทศที่
ค่อนข้างเปิดกว้างในหลายๆ ด้าน

หทัยหยาตทิพย์รู้สึกตื่นตาตื่นใจกับสิ่งที่อยู่สองข้างทางตลอดเวลา
ที่รถแล่นผ่าน มีอบบอบบางยกขึ้นเกาะกระจกแล้วมองตาแป๋วราวกับ
เด็กน้อยที่เพิ่งเคยออกมาพบปะกับโลกภายนอกเป็นครั้งแรก บ้านเรือน
และสิ่งปลูกสร้างที่ขึ้นเรียงรายกันนั้นช่างงดงามมีมนตร์เสน่ห์น่าค้นหา
ผู้คนแต่งกายด้วยชุดหลากหลาย บ้างก็สวมชุดอาบายะห์ คลุมฮิญาบ
และแต่งกายมิดชิด บ้างก็สวมชุดทันสมัยเดินกันขำก๊ว๊ว เป็น
ภาพสะท้อนให้เห็นถึงความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรมและศาสนา
ที่สามารถอยู่ร่วมกันได้

ตั้งแต่วันที่แรกที่เท้าแตะแผ่นดินดาลามัสก็ทำให้หทัยหยาตทิพย์
ตระหนักได้ว่าถึงเวลาของการเริ่มต้นชีวิตใหม่แล้ว เป็นการเริ่มต้นที่
รอบกายถูกล้อมรอบด้วยความแปลกใหม่ ทั้งผู้คน ศาสนา และ
วัฒนธรรมความเป็นอยู่ ในฐานะของว่าที่ภรรยาของ อัลฮาน อาร์มันโด
อัลซามาล การปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมคงเป็นไปได้ง่าย แต่การ
ทำหน้าที่ของภรรยาี่ดี ทำให้เริ่มหวั่นใจ เธอจะทำมันได้ดีหรือเปล่านั้น

ขณะที่หทัยหยาตทิพย์กำลังเพลิดเพลินกับทุกสิ่งที่ผ่านตา ก็มี
แววตาแสนอบอุ่นอ่อนโยนคู่หนึ่งทอดมองอยู่ตลอดเวลา แค่นี้ได้เห็น
รอยยิ้มที่สดใสและแววตาที่เป็นประกาย ชายหนุ่มก็พึงพอใจมากแล้ว
แต่จะพอใจมากยิ่งขึ้นถ้าแม่คุณไม่หนีเขาไปซุกอยู่กับประตูลูกแบบนั้น
เห็นแล้วก็อดขันไม่ได้ ตั้งแต่มองจากเครื่องหทัยหยาตทิพย์ก็ไม่ยอม
ให้เขาเข้าใกล้ พอมีแรงก็เริ่มแผลงฤทธิ์พิชิตไล่ แต่หญิงสาวจะรู้บ้าง
หรือเปล่าว่าการทำแบบนี้มันยิ่งกระตุ้นให้เขาอยากจะทำอยู่ใกล้ชิดเธอ
มากขึ้น ยิ่งเธอหนี อัลฮานก็ยิ่งอยากไล่ต้อนให้เข้ามาสู่อ้อมแขนแกร่ง

“หทัย...” เสียงทุ้มเรียก เรือนกายสูงก็ขยับเข้าไปหา

หทัยหยาตทิพย์หันขวับกลับไปมองเขาหน้าตาตื่น แววตาคู่หวาน

เบิกกว้างด้วยความตื่นตระหนก ใจเต้นแรง ขยับถอยหลังชิดประตูรถมากขึ้นกว่าเดิมจนแทบจะสิงเข้าไปในนั้นอยู่แล้ว เมื่ออัศลานค่อยๆ ขยับเข้ามาหาด้วยท่าที่คุกคาม แถมแวตตาของเขายังดูไม่น่าไว้วางใจเลยสักนิด ดวงตากกลมโตเผื่อมองเขาบางอย่างระมัดระวังตัว ขณะที่ใจนั้นเต้นระรัวแรงมากขึ้นเรื่อยๆ พวงแก้มค่อยๆ ซับสีระเรื่อเมื่อสัมผัสได้ว่า เป้าของสายตาคมนั้นอยู่ที่ใด...

ริมฝีปากของเธอนั่นเอง!

“จะกลัวทำไม ถึงยังไ้วันหนึ่งฉันก็ต้องทำมากกว่าจูบอยู่ดี ซ้อมอยู่ใกล้ชิดกันเอาไว้ก่อนสิ ถึงเวลาจริงจะได้ไม่ตื่นเต้น”

อัศลานละสายตากริมฝีปากสีหวานที่หน้าปรารถนาชั่วครว แล้วสบประสานดวงตาทหวนซึ่งที่ฉายแววของความตื่นกลัว

“คุณอัศลาน! อย่าเข้ามานะคะ!”

เรียกชื่อเขาพร้อมปรามเสียงหลง มองค้อนตาชุ่นกับความคิดที่คงมีแต่คนเห็นๆ อย่างอัศลานเท่านั้นกระมังที่คิดได้ คนอะไรก็ไม่วู้เอารัดเอาเปรียบเธอทุกการกระทำและคำพูด

“เธอคิดว่าเราจะเป็นผัวเมียที่นอนจับมือกันเฉยๆ อย่างนั้นหรือ”

ใบหน้าคมทรงเสน่ห์ฉายแววของความกรุ้มกริ่ม ริมฝีปากที่ถูกล้อมรอบด้วยไรเคราเข้มยกยืมคล้ายกำลังเยาะเย้ยให้กับความคิดแบบเด็กๆ ของว่าที่ภรรยาตัวน้อย แน่นอนว่าหากเป็นภรรยาของเขาทางนิตินัยแล้วก็ย่อมต้องเป็นทางพฤตินัยด้วยเช่นกัน

“คงต้องนอนฝันเอานะว่าที่ภรรยา”

จบคำพูดนั้นร่างออรชรของหทัยหยาตทิพย์ก็ถูกยกลอยหิวขึ้นมา หนึ่งบนตักแกร่งอย่างรวดเร็วและง่ายดาย พร้อมกับถูกพันธนาการเอาไว้ด้วยลำแขนแข็งแรง อัศลานอมยิ้มเมื่อเห็นสีหน้าตื่นตระหนกของคนบนตัก แล้ววินาทีต่อมาเธอก็ใช้แรงที่มีน้อยนิดพยศไล่เขา แต่ชายหนุ่มหาได้สะท้านสะเทือน ยังคงโอบกอดแม่เนื้อนุ่มในอ้อมแขนหนึ่ง ปล่อยให้

เดินไปอย่างนั้น ถ้าเหนื่อยแล้วคงหยุดไปเอง

“ดูสิ พระอาทิตย์ใกล้จะตกดินแล้ว”

หลังจากปล่อยให้หทัยหยาดทิพย์พยายามดิ้นรนออกจากอ้อมแขนแกร่งอยู่หลายนาที จนตอนนี้หนึ่งหน้าจอนกางแหบซิดดอกอัสลานก็ชวนคุยพร้อมกับพยักพืดออกไปนอกกระจกรถ รวากับกำลังใช้สิ่งที่น่าสนใจหลอกล่อให้เด็กน้อยจอมดี้อยมนั่งอยู่หนึ่งๆ ดวงตะวันกลมโตกำลังจะลาลับเส้นขอบฟ้าด้วยการค่อยๆ ซ่อนตัวลงสู่ด้านหลังของสันทรายที่มองเห็นอยู่ไกลลิบตา ขณะที่รถคันทรูก็ขับเคลื่อนออกจากเมืองใหญ่มุ่งหน้าไปยังคฤหาสน์อัลซามาลที่อยู่นอกเมืองด้วยความเร็วที่คงที่

“สวยจังเลยค่ะ”

หทัยหยาดทิพย์มองตามแล้วระบายยิ้มอ่อนหวาน ทว่ารอยยิ้มนั้นก็ทำเอาคนมองแหบใจละลาย ดวงตาเป็นประกายสุกใสในยามที่มองพระอาทิตย์สีส้มดวงโตค่อยๆ โบกมือลาท่ามกลางท้องฟ้าสีสวย เมืองท่ามกลางทะเลทรายแห่งนี้ช่างเต็มไปด้วยมนตร์เสน่ห์จริงๆ ไม่เว้นแม้แต่เจ้าของอ้อมแขนอุ่นที่ทำให้เธอใจเต้นแรงและแก้มแดงทุกคราที่อยู่ใกล้

“ถ้าสวย เดี่ยวจะพาไปดูทุกวัน” เจ้าของเสียงทุ้มนุ่มว่าอย่างเอาใจพร้อมทั้งหาเศษหาเลยด้วยการแนบจูมพิตกับต้นแขนเนียนนุ่ม สูดดมความหอมกรุ่นเข้าปอดฟอดใหญ่ กลิ่นหอมนี้ดมแล้วช่างชื่นใจเหลือเกิน

ให้ตายเถอะ! อัสลานไม่เคยปรารถนาในตัวผู้หญิงคนไหนเท่าหทัยหยาดทิพย์เลย อยากรอด อยากรูบ อยากรอเคลียกับคนตัวนุ่มตลอดเวลา ทั้งอยากถนอมทั้งอยากครอบครองในเวลาเดียวกัน เขาต้องกลายเป็นคนบ้าตัดหน้าจัดไปแล้วแน่ๆ

“พระอาทิตย์ตกดินที่นี่สวยมากเลยนะ” แต่คงไม่สวยเท่าคนในอ้อมแขนเขาหรอก

“พูดเอาใจเพื่อหวังอยากได้อะไรหรือเปล่าค่ะ”

ถามเสียงขุนพลางเอียงคอมองอย่างตั้งแง่ แม่ไม่เคยไถล่ซิดชายใด แต่หทัยหยาตพิพย์ก็ไม่ได้ไ้ไ้เตียงสาจนมองไม่ออกว่าตอนนี้อัสลานกำลังต้องการอะไร ชายหนุ่มคงหวังอยากจะทำครอบครองเรือนกายของเธอเร็วๆ สิณะ แวตตาของเขามันฟ้องซัดเจนขนาดนั้น

“ถ้าบอกไว้แล้วจะให้หรือเปล่า”

อัสลานถามกลับด้วยท่าที่ผ่อนคลาย ในที่สุดสาวน้อยก็อ่านความต้องการของเธอออกแล้วสิณะว่ากำลังปรารถนาในตัวเธอมากเพียงใด ชายหนุ่มเป็นนักธุรกิจ เมื่อลงทุนทำอะไรไปก็หวังผลกำไร เอาอกเอาใจว่าที่ภรรยาที่หวังจะได้หัวใจของเธอมาครอบครองเร็วๆ

“ถ้าหทัยบอกว่าไม่ แล้วคุณจะทำยังไงจะได้หรือเปล่าคะ”

เธอมองเขาตาแป๋วอย่างรอคอยคำตอบ รู้ดีว่าหากเจ้าชีวิตอย่างอัสลานคิดจะทำมากกว่านี้ หทัยหยาตพิพย์ก็ไม่มีสิทธิ์ต่อต้านขัดขืน เขาสามารถทำได้โดยไม่ต้องถามถึงความยินยอมพร้อมใจของเธอก็ได้ แต่ในเมื่อชายหนุ่มได้พูดออกมาแล้วว่าจะไม่ทำหากเธอไม่เต็มใจ หทัยหยาตพิพย์ก็อยากให้เขาเป็นสุภาพบุรุษ รักษาคำพูดของตัวเองบ้าง

“ใช่ ถึงเธอจะบอกว่าไม่ แต่ฉันก็จะปล่าเอา”

หทัยหยาตพิพย์ถลิ่งตาใสในทันทีกับคำพูดแสนห้าม มือบอบบางตีเข้าที่ต้นแขนกำยำเบาๆ ด้วยความหมั่นไส้เหลือทน ผู้ชายคนนี้ช่างซื่อตรงต่อความต้องการของตัวเองราวกับไม้บรรทัด ตรง...จนน่ากลัว

ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอเบาๆ เมื่อได้หยอกเย้าคนอ่อนหวานให้โมโห การที่หทัยหยาตพิพย์แสดงอารมณ์และความรู้สึกอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่มากและไม่น้อยจนเกินไป ทำให้เธอเป็นผู้หญิงที่มีเสน่ห์ชวนมองมากยิ่งขึ้น และอย่างน้อยก็ทำให้เขาไม่ต้องทนเห็นแวตตาเศร้าๆ ให้ใจปวดหนีบ

“คุณไม่ได้คิดจะทำอย่างที่พูดจริงๆ ใช่ไหมคะ” หทัยหยาตพิพย์ซักเริ่มจะห้วนใจ ก็เขาชอบมองเธอด้วยแวตตาเหมือนจะกลืนกินไป

ทั้งตัวขนาดนั้น

“อยากให้เราใหม่ล่ะ”

หญิงสาวสายหน้าหิวปฏิเสธจนเส้นผมหอมกรุ่นกระจาย ส่งกลิ่นหอมฟุ้งจนเลือดในกายของคนที่เปลอสูดดมเริ่มพลุ่งพล่าน

“ฉันรอได้เสมอหทัยหยาดทิพย์”

ริมฝีปากได้รูปคลี่ยิ้มใส่ตาคู่หวาน ทำเอาหทัยหยาดทิพย์อายม้วนจนทำตัวไม่ถูก ความร้อนพวยพุ่งขึ้นสู่สองแก้มเนียนจนร้อนผ่าวในยามที่ใช้ข้อนิ้วเกลี้ยไล้เบาๆ ด้วยการกระทำที่เต็มไปด้วยความถนอม แต่สัมผัสแผ่วเบาที่นั่นช่างไม่ต่างจากกระแสไฟอ่อนๆ ที่แผ่ลามเข้ามาในกาย แล้วลมหายใจสาวก็ต้องสะดุดเมื่อใบหน้าคมคล้ำมเคลื่อนเข้ามาใกล้จนใช้ลมหายใจร่วมกัน หทัยหยาดทิพย์ผงะไปด้านหลังแต่ศีรษะได้รูปกลับถูกมือหน้าตึงเอาไว้มั่น ดวงตากลมโตไหวะระริกไปมาด้วยความตื่นตระหนก รอยยิ้มมุมปากของเขานั้นช่างเจ้าเล่ห์ร้ายกาจเหลือเกิน

“แต่จะให้หรือเฉยๆ จนถึงวันแต่งงานคงไม่ได้หรอกนะ”

“หทัยซ้ำหมดพอดีค่ะ”

“ซ้ำเพราะฉันไม่เป็นไรหรอกน้า”

อัสลานมองสบตาคู่งามด้วยแววตาแพรวพราว หากไม่ได้แต่จะต้องแม้แต่ปลายก็ยังมีหวังเขาต้องคลั่งแน่ๆ เพราะตอนนี้เริ่มเสพติดการอยู่ใกล้ๆ แม่เนื้อนุ่มเสียแล้ว และชายหนุ่มมั่นใจเหลือเกินว่ามันไม่ใช่การลุ่มหลงเพียงชั่วคราว

“คนเอาแต่ใจ” หทัยหยาดทิพย์ยื่นจมูกใส่สิ่งที่แก้มใส่นั้นแดงปลั่งเป็นลูกมะเขือเทศสุก

“ฉันก็เอาแต่ใจกับเธอคนเดียวเท่านั้นละ ว่าที่ภรรยา”

คนพั่งแก้มร้อนจัด เขาช่างชอบย้ำเหลือเกินกับคำว่า “ว่าที่ภรรยา” ที่ทำให้หทัยหยาดทิพย์อายม้วนทุกคราที่ได้ยิน แล้วที่ชายหนุ่มพูด

แบบนี้ก็หมายความว่าเธอจะต้องยอมให้เขาเซยชมดอมดมไปเรื่อยๆ จนกว่าจะแต่งงานสินะ คนอะไรชอบเอาเปรียบซะมดเลย คิดอย่าง อ่อนอกอ่อนใจ ไบ๋หน้างอ้ง้า มองค้อนคนจอมเผด็จการด้วยความรู้สึก หมั่นไส้ หญิงสาวไม่ชินกับการถูกรุกรานอย่างถึงเนื้อถึงตัวอย่างวาบวาม ของอัสลาน แค่นั่งอยู่บนตักแกร่งแล้วถูกโอบกอดไว้ในอ้อมแขนอุ่น ใจดวงน้อยก็เต้นไม่เป็นสำเพราะเสน่ห์อันแสนร้ายกาจของเขา

๒

การเริ่มต้นชีวิตใหม่ของหทัยหยุดทิพย์

ด๊ะ แต่รถคันหุ่รู่ค่อยๆ เคลื่อนตัวผ่านประตูอัลลอยเข้ามาในอาณาเขตอันกว้างใหญ่ หทัยหยุดทิพย์ก็เริ่มรู้สึกประหม่อมามากยิ่งขึ้น จนมือบอบบางเย็นเฉียบ ดวงตาสีน้ำตาลสวยหลุบลงมองมือที่บีบแน่น อยู่บนดักสลั้กับมองออกไปนอกกระจกรถ ริมฝีปากเม้มเข้าหากัน จนแทบเป็นเส้นตรง หญิงสาวไม่อาจล่งรู้ได้เลยว่าอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า จะต้องพบเจอกับอะไรบ้าง บิดาและมารดา รวมถึงคนในครอบครัวของเขาจะยอมรับหญิงสาวชาวต่างชาติอย่างเธอหรือเปล่า จะถูกรังเกียจหรือไม่หากพวกเขารู้ว่าอัสลานซื้อตัวเธอมา...

ความกังวลมันเกิดขึ้นสารพัด หทัยหยุดทิพย์ไม่กลัวการถูกปฏิบัติเสลดเยสักันิด แต่เกรงว่าจะเป็นสาเหตุทำให้อัสลานถูกตำหนิติไปรับผู้หญิงที่ไหนก็ไม่วู้มาเป็นภรรยา แม้จะเกิดมาในตระกูลที่ร่ำรวย แต่หทัยหยุดทิพย์ก็ไม่ได้มีหน้ามีตาในสังคม แทบไม่มีใครรู้ด้วยซ้ำว่าเธอเป็นลูกสาวอีกคนของ คัณฑ์ บริรักษ์เกียรติกุล นักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์

รายใหญ่ของไทย เพราะตั้งแต่มารดาจากไปด้วยอุบัติเหตุเมื่อสิบกว่าปีก่อน เธอก็ไม่เคยอยู่ในสายตาของบิดาอีกเลย...

“มีฉันอยู่ด้วยทั้งคน ยังต้องกังวลอะไรอีก”

หทัยหยาตทิพย์สะดุ้งเล็กน้อยเมื่อมือหนยีนเข้ามาดึงมือบอบบางของเธอไปกอบกุ่มเอาไว้ที่หน้าขา ทำให้รู้สึกอุ่นชานไปทั้งใจ อัสลานช่างอ่านความรู้สึกเก่งเหลือเกิน ชายหนุ่มรู้ได้อย่างรวดเร็วเธอกำลังวิตกกังวลอยู่

“หทัยกลัวว่าพ่อแม่ของคุณจะรังเกียจ” หญิงสาวซ้อนใบหน้าขึ้นมองคนข้างกายด้วยแววตาสร้อยเศร้า

“เธอไม่ได้เป็นโรคร้ายเสียหน่อย ท่านจะรังเกียจทำไม”

อัสลานรับรู้ในสิ่งที่หทัยหยาตทิพย์เป็นกังวล แต่เขาอยากพูดเพื่อให้เธอรู้สึกผ่อนคลายจากความกังวลนั้น ชายหนุ่มมั่นใจว่าบิดาและมารดาของเขาไม่มีทางที่จะรังเกียจหทัยหยาตทิพย์อย่างแน่นอน มีแต่จะเอ็นดูเสียมากกว่า เพราะเธอนั้นทั้งน่ารัก เรียบร้อย อ่อนหวาน และถ่อมตนเสียขนาดนี้

“โอ้...ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นค่ะ” เสียงอ่อนหวานว่าอย่างอ่อนใจ พร้อมทำหน้าที่ร้องไห้

รอบกายเงียบสนิทเมื่อรถหยุดหนึ่งที่หน้าเทอร์เรซของคฤหาสน์อัลซามาล อัสลานหันไปเผชิญหน้ากับคนตัวเล็กที่เริ่มน้ำตาคลอ เห็นแล้วรู้สึกเสบายๆ คับๆ ในอกเหลือเกิน

“ท่านพ่อกับท่านแม่ของฉันเป็นคนใจดี ไม่มีทางที่ท่านจะรังเกียจเธอ เพราะเธอคือคนที่ฉันเลือกแล้ว”

อัสลานเอ่ยเสียงนุ่มนวลพร้อมกับยกมือขวาเนียนเนียนขีดขึ้นจุ่มพิตเบาๆ ขณะสบประสานสายตาด้วยแววตาที่เปี่ยมล้นไปด้วยความอบอุ่นอ่อนโยน หทัยหยาตทิพย์มองสบตาเขาตอบ ประกายของความหวังโอบล้อมได้จางดวงตามทรงเสน่ห์นั้นทำให้รู้สึกอบอุ่นหัวใจ

เหลือเกิน เธอกะพริบตาเบาๆ เพื่อขับไล่น้ำตาให้ไหลย้อนกลับไปดังเดิม
“เชื่อใจฉันไหม” ชายหนุ่มถามความพร้อมของคนที่ข้างกายเมื่อ
ประตูรถคันหรูถูกเปิดออก หทัยหยาตทิพย์มีสีหน้าคล้ายลังเล แต่ก็ยอม
พยักหน้า เพราะเธอเชื่อใจเขา...

“ยิ้มหวานๆ ด้วย ท่านแม่ของฉันออกมารอต้อนรับเราแล้ว”

เขากระซิบบอกพลางมองออกไปด้านนอกด้วยแววตาที่
ทอประกายแห่งความอบอุ่น เมื่อเห็นมารดา กำลังเดินออกมาด้านนอก
ก่อนท่านจะชะเง้อมองมาที่รถอย่างรอคอย คงจะแปลกใจว่าทำไมลูกชาย
ถึงไม่ยอมลงจากรถเสียที

หทัยหยาตทิพย์ถูกมือหนาประคองลงจากรถ เสียงหวานพึมพำ
ขอบคุณเขา แล้วเดินตามแรงจูงใจขึ้นไปยังคฤหาสน์หลังงามที่ใหญ่กว่า
คฤหาสน์บริรักษ์เกียรติกุลเกือบสองเท่า แต่หญิงสาวคงไม่มีอารมณ์
ชื่นชมมันในตอนนั้น เพราะมารดาของอัศลานกำลังมองมาที่เธออย่าง
ไม่ละสายตา หทัยหยาตทิพย์ระบายยิ้มอ่อนหวานเพื่อกลบเกลื่อน
ความกลัวที่กำลังทำให้ใจสั่นหวิว

วิกตอเรีย อัลดามาล ยกมือขึ้นทาบอกขณะมองไปยังลูกชาย
ที่กำลังจูงมือสตรีสาวสวยหน้าหวานปานตุ๊กตากระเบื้องเคลือบเดิน
เข้ามาหา อัศลานไม่เคยพาผู้หญิงคนไหนเข้ามาในคฤหาสน์อัลดามาล
บทจะพามากก็ไม่ยอมบอกให้นางได้ทันตั้งตัวสักนิด สตรีชาวอังกฤษ
วัยกลางคนในชุดเดรสแขนยาวสีฟ้าอ่อนประดับด้วยลูกไม้อย่างงดงาม
ยาวกรอมเท้าคู่กับฮิญาบเข้าสู่ชุดกันกำวอกไปด้านหน้าเล็กน้อย แม้
สีหน้าจะเรียบนิ่ง แต่ข้างในนั้นเต็มไปด้วยความร้อร้อน

“พาใครมาด้วยจะอัศลาน”

เสียงอ่อนหวานถามขึ้นทันทีที่ลูกชายเพียงคนเดียวเข้ามาหยุดอยู่

ตรงหน้า แวดตาของวิกตอเรียไร้การคาดคั้นหรือจับผิด หากแต่เต็มไปด้วยความอ่อนโยน ทั้งที่เธอยากจะรู้ใจจะขาดว่าแม่หนูที่อยู่ข้างกายอัสลานั้น เป็นใครมาจากไหนกัน

“หทัยหยาดทิพย์ เธอจะมาเป็นภรรยาของลูกครับท่านแม่”

อัสลานบอกออกไปตามตรงพร้อมกับคลี่ยิ้มให้กับมารดาอย่างอ่อนโยน ทำเอาคนถูกแนะนำถึงกับแก้มซบสีระเรื่อขึ้นทันตาด้วยความขวยเขิน ขณะที่ใจนั้นก็ค่อยๆ พองโตขึ้นเรื่อยๆ

คำตอบที่ได้รับจากลูกชายทำเอาสตรีวัยห้าสิบปีถึงกับอึ้งจนพูดไม่ออกไปชั่วขณะ นางทำปากพะงาบๆ คล้ายจะถามเพื่อความแน่ใจว่าสิ่งที่ได้ยินนั้นถูกต้องแล้ว อัสลานจึงช่วยยืนยันให้มารดามั่นใจอีกครั้งด้วยการพยักหน้ารับเบาๆ วิกตอเรียถึงกับยกมือขึ้นทาบอกรอกรอบนางละอยากจะเป็นลมเหลือเกิน แต่ยังเป็นตอนนี้อยู่ไม่ได้ เพราะต้องทำความรู้จักกับว่าที่ลูกสะใภ้ที่รอมานานเสียก่อน

“สวัสดิ์จะ หนูไม่ได้โดนลูกชายของฉันบังคับมาใช่ไหมจ๊ะ”

หลังจากหายตกใจ วิกตอเรียก็ถามคนข้างกายลูกชายด้วยน้ำเสียงเอื้ออาทร ท้ายประโยคนั้นคล้ายถามเล่นๆ แต่แฝงเร้นไปด้วยความจริงจ้องอยู่ไม่น้อย แม่หนูคนนั้นดูเรียบร้อยอ่อนหวาน แถมยังดูไว้ได้ยิ่งสามากนัก

“ลูกซื้อตัวเธอมาครับ” อัสลานเป็นฝ่ายตอบเสียเอง เนื่องจากเกรงว่าหากให้หญิงสาวเป็นฝ่ายพูดเองจะเป็นการตอกย้ำให้เธอต้องหมองเศร้ามากกว่าเดิม

หทัยหยาดทิพย์ข้อนใบหน้าขึ้นมองชายหนุ่มเล็กน้อย แล้วหลุบเปลือกตาลงปิดซ่อนความสร้อยเศร้าในแววดาคู่งาม ใจดวงน้อยเจ็บแปลบปลาบอย่างบอกไม่ถูก แต่มันก็เป็นเรื่องจริงที่เธอถูกเขาซื้อตัวมา

“อัสลาน...” คราวนี้วิกตอเรียตกตะลึงมากกว่าเดิม แต่ไม่ได้คิดอยากจะทำหนีเพราะรู้ว่าคนอย่างอัสลานมีเหตุผลเสมอ

อัลสแตนจับกระชับมือบอบบางแน่นขึ้นเมื่อหทัยหยาตทิพย์พยายามจะดึงมือออกจากการกอบกุม ชายหนุ่มสัมผัสได้ถึงอาการต่อต้านเล็กๆที่เกิดขึ้น

“เธอถูกแม่เลี้ยงบังคับพามาใช้หนี้ที่ติดค้างไว้กับบิดาของอิซคาร์บ แต่ท่านไม่สามารถรับไว้ได้ ลูกก็เลยจ่ายหนี้ก้อนนั้นแทนแล้วพาเธอมาด้วย”

วิกตอเรียมองคนที่ยื่นก้มหน้าดูอยู่ข้างกายด้วยความรู้สึกสงสารจับใจ หัวอกของคนเป็นแม่ได้ยिनแล้วรู้สึกสะเทือนใจเหลือเกิน ต่อมของความเมตตาของแม่เลี้ยงคนนั้นพุ่งไปแล้วหรืออย่างไร ทำไมไม่มาถึงได้ใจร้ายใจดำถึงเพียงนี้

“ชีวิตแม่หนูคนนี้ช่างน่าสงสารนัก โชคดีแล้วที่ได้พบกับลูกนะ อัลสแตน”

ทำไมวิกตอเรียถึงรู้สึกโล่งใจอย่างนี้ก็ไม่รู้นะ ดวงตาสีฟ้าสดใสมองไปที่ลูกสะไภ้แล้วทอดถอนหายใจออกมาเบาๆ หากอัลสแตนไม่ช่วยเอาไว้ นางไม่อยากจะคิดเลยว่าต่อจากนี้ไปแม่หนูคนนี้จะต้องพบเจอกับอะไรบ้าง

“ท่านแม่ไม่ตำหนิลูกใช่ไหมครับ” แม่รู้อยู่แล้วว่ามารดาไม่คิดจะตำหนิเลยสักนิด แต่ที่ถามก็เพราะอยากจะทำให้ที่ภรรยาของเขาเลิกกังวลและคิดมากเกินไป แถมมารดาของเขายังแสดงออกเสียชัดเจนขนาดนี้ว่าพึงพอใจในตัวเธอมากแค่ไหน

“ไม่เลยจ้ะ เธอคือคนที่ลูกเลือกนี่จ๊ะ”

วิกตอเรียส่ายหน้าเบาๆ พร้อมกับระบายยิ้มบางๆ จะให้นางตำหนิได้อย่างไร เมื่อลูกชายดูหวังเหินว่าที่ภรรยาขนาดนั้น อีกอย่าง ทั้งนางและสามีก็เคารพการตัดสินใจของลูกเสมอ ไม่เคยตีกรอบให้เป็นในสิ่งที่ตนต้องการ อัลสแตนอายุสามสิบสามแล้ว เป็นถึงผู้บริหารของอัลซามาล เวลาจะตัดสินใจทำอะไรเขาจะไม่ไตร่ตรองเป็นอย่างดีเสมอ

“ขอบคุณครับ ลูกรักท่านแม่”

ชายหนุ่มปล่อยมือจากหัตถ์หยาดทิพย์ชั่วคราว แล้วเดินเข้าไปโอบกอดพร้อมหอมแก้มมารดา ก่อนจะเปิดโอกาสให้ท่านได้ทำความรู้จักกับว่าที่ลูกสะใภ้ที่แอบกระซิบบอกที่ข้างหูเขาว่า ‘ชอบคนนี้มาก’

หัตถ์หยาดทิพย์ยื่นมองอัศลานแสดงความรักต่อมารดาของเขาแล้วแย้มยิ้มบางๆ แม้จะเป็นคนค่อนข้างเคร่งขรึม แต่เวลาที่อยู่กับมารดาชายหนุ่มก็ดูอ่อนโยนไม่น้อยเลย

“นั่นชื่อวิกตอเรียนะจ๊ะ เป็นแม่ของอัศลาน แล้วหนูชื่ออะไรจ๊ะ”

มารดาของอัศลานคลี่ยิ้มอ่อนหวานอย่างชื่นชมและเอ็นดูในตัวว่าที่ลูกสะใภ้ คนเอเชียลีนะ ดูลิ ผมดำสวย ผิวขาวผ่อง หน้าตาก็สวยหวานราวกับนางฟ้า ดวงตากลมโตหวานซึ่ง มีเสน่ห์ชวนมองเหลือเกิน ไม่แปลกใจเลยที่คนช่างเลือกอย่างอัศลานจะเลือกคนนี้

“สวัสดิ์ค่ะ หนูชื่อหัตถ์หยาดทิพย์ค่ะ หรือเรียกหัตถ์ก็ได้ค่ะ”

หัตถ์หยาดทิพย์ยกมือไหว้อย่างนอบน้อม พร้อมกับคลี่ยิ้มอ่อนหวาน ความประหม่าเริ่มลดลงเพราะความเอื้ออาทรที่ได้รับจากมารดาของอัศลาน ท่านเป็นคนใจดีอย่างที่ชายหนุ่มว่าจริงๆ ด้วยแถมยังงดงามและดูอ่อนเยาว์จนเดาอายุไม่ออกเลย

“ทำตัวตามสบายนะจ๊ะ ที่นี่ก็เป็นบ้านของหนูเหมือนกัน”

นางเดินเข้าไปจับมือของหัตถ์หยาดทิพย์มากุมไว้พลางมองด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความเอ็นดู เริ่มรู้สึกถูกชะตามากขึ้นเรื่อยๆ เพราะความเรียบร้อย อ่อนหวาน และอ่อนน้อมถ่อมตน วิกตอเรียไม่ได้สนใจเลยสักนิดว่าหัตถ์หยาดทิพย์เป็นใครมาจากไหน ขอแค่เป็นคนดีและเข้ากับครอบครัวของนางได้ก็พอแล้ว

“ขอบคุณค่ะ”

หญิงสาวระบายยิ้มอ่อนหวาน ขอบตาร้อนผ่าวด้วยความซาบซึ้งใจ และตื่นตันใจกับการต้อนรับแสนอบอุ่น หัตถ์หยาดทิพย์แม้ริมฝีปาก

เข้าหากันเพื่อสะกดกลิ่นไม่ให้ตัวเองร้องไห้ออกมา ทั้งที่ขอบตาแดงก่ำ และน้ำตาเริ่มรินขึ้นมา จนวิกตอเรียต้องรวบตัวว่าที่ลูกสะใภ้เข้ามา กอดคปลอบโยน โดยมีสายตาคู่คมของอัลลานมองพร้อมกันมีรอยยิ้มในหน้า นี่คือการเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่แสนอบอุ่นของหทัยหยาตทิพย์ อยู่ที่อัลซามาลหญิงสาวจะได้พบแต่ความสุข

“พี่อัลลาน!” เสียงใสแจ้วที่ตั้งมาจากด้านในคฤหาสน์ พร้อมกับเสียงฝีเท้าของสาวน้อยร่างเล็กในชุดยาวกรุยกรายที่วิ่งเข้ามาสวมกอดอัลลานด้วยความดีใจ

“เธอโตเป็นสาวแล้วนะ จะมากระโดดกอดพี่แบบนี้ไม่ได้นะนูรียา”

อัลลานว่าอย่างอ่อนใจให้กับสาวน้อยที่มีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องนูรียาเป็นลูกสาวของซีคซาก็ยกกับภรรยาคนที่สามอย่างซาบีเยห์ เป็นเด็กสาวที่มีความสวยแบบอาหรับแท้ๆ ที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากมารดาของเธอ แม้จะเป็นลูกสาวที่เกิดจากภรรยาคนที่สาม แต่นูรียาก็ได้รับการปฏิบัติเช่นพี่ๆ คนอื่นๆ อีกทั้งซีคซาก็ก็ยังให้ความรักและความสำคัญกับลูกๆ รวมถึงภรรยาอย่างเท่าเทียมกัน เนื่องจากดาลามัสเป็นประเทศที่ผู้ชายสามารถมีภรรยาได้มากถึงสี่คน แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะมีได้ เนื่องจากต้องอาศัยความพร้อมในหลายๆ ด้านที่ทำให้มั่นใจว่าจะสามารถดูแลภรรยาทุกคนได้อย่างเท่าเทียมกันในทุกเรื่อง

แต่เด็กสาวค่อนข้างติดมารดาของเขา เพราะท่านเป็นคนช่วยเหลือนูรียามาตั้งแต่แบเบาะ หลังจากเรียนจบไฮสกูลที่ประเทศอังกฤษ นูรียาก็ย้ายกลับมาอยู่ที่ดาลามัสเพื่อเรียนต่อมหาวิทยาลัยที่นี่ ระหว่างที่รอมหาวิทยาลัยเปิดภาคเรียนก็ชอบมาชุกอยู่กับมารดาของเขา มาออกด้อันคลอเคลียขอนั้นเหมือนตอนเป็นเด็กประจำ ส่วนคนที่รักหลานสาวยิ่งกว่าอะไรก็ยอมตามใจแทบทุกอย่าง

“ก็น้องคิดถึงพี่อัลลานนี่คะ” ใช้แขนเรียวกเกี่ยวกับแขนกำยำของพี่ชายแล้วซบหน้าเข้าหาอย่างอ่อนออด ตั้งแต่เธอกลับมาจากอังกฤษ

พี่ชายก็ไม่ค่อยอยู่บ้านเลย เดินทางไปต่างประเทศตลอด แทบไม่ค่อยมีเวลาคุยกันเลยด้วยซ้ำ

“เธอคิดถึงของฝากจากพี่มากกว่า”

ชายหนุ่มโยกศีรษะน้องสาวเบาๆ ด้วยความหมั่นไส้ปนเอ็นดู นูรียาอายุสิบแปดแล้ว แต่ชอบทำตัวเหมือนเด็กตลอดเวลา ชอบมาออดอ้อนคลอเคลียข้างๆ เขา ทั้งที่ป้าหลายรอบว่าเป็นสาวแล้ว ห้ามทำแบบนี้ แต่ยายเด็กดีก็ไม่เคยฟังเลยสักครั้ง

หทัยหยาตทิพย์มองสาวน้อยที่กำลังออดอ้อนอัสลานด้วยภาษาที่เธอฟังไม่ออกแล้วยิ้มบางๆ เห็นการแสดงความรักที่แสนอบอุ่นของคนในครอบครัวนี้แล้วก็รู้สึกอิจฉา ดูรักใคร่กันแตกต่างจากครอบครัวของเธอมากนัก

นูรียาอมยิ้มแล้วเงยหน้าขึ้นมองพี่ชายเมื่อโดนรู้ทัน เธอย่นจมูกใส่อย่างซุกซนเมื่อถูกอัสลานใช้ปลายนิ้วเคาะที่หน้าผากมน

“แต่เธอน้องคิดถึงพี่อัสลานมากกว่าของฝากชนิดหนึ่ง อู๊ย! ใครกันคะทำหน้าบึ้งสวยจังเลยคะ”

สีหน้าและแววตาของนูรียาเต็มไปด้วยความตกใจเมื่อหันไปหาวิกตอเรียแล้วพบกับสตรีหน้าตาสวยหวานที่เธอพลั้งปากเอ่ยชมโดยไม่ต้องไตร่ตรองเลยสักนิด เพราะแม้แต่ห้วงของฝากจากพี่ชาย นูรียาเลยไม่ทันสังเกตว่ามีใครยืนอยู่เคียงข้างทำหน้าบึ้งของเธอ ดวงตาคมสวยที่เต็มไปด้วยความซุกซนนั้นมองอย่างสงสัย ก่อนยิ้มอย่างเขินๆ เมื่ออีกฝ่ายส่งรอยยิ้มอ่อนหวานหยิบยิ้มนิมนต์มาให้

“เธอชื่อหทัยหยาตทิพย์ เป็นว่าที่ภรรยาของพี่”

อัสลานตอบคำถามน้องสาว แต่ดวงตาคมของเขานั้นมองไปที่คนที่กล่าวถึงด้วยแววตาที่แฝงเร้นไปด้วยความกรุ้มกริม มุมปากหยักยกยิ้มในยามที่เห็นแก่นวลของหทัยหยาตทิพย์แต่มีแต่งด้วยสีชมพูอ่อนๆ อย่างเป็นธรรมชาติ

นุรียาห่อปากตาโตด้วยความตกใจ ก่อนจะรีบปรับสีหน้าแล้ว ยิ้มเจื่อนๆ เมื่อถูกวิคตอเรียปรามด้วยสายตาเพราะทำกิจรยาไม่เหมาะสมกับการเป็นกุลสตรี

“พี่อัสลานไปเมืองไทยไม่กี่วันเองก็จะมีภรรยาซะแล้ว รวดเร็ว จนน้องตั้งตัวไม่ทันเลยคะ”

เด็กสาวว่าอย่างเคื่องๆ พลังซ่อนใบหน้าขึ้นมองพี่ชายที่ตอนนั้น ดูเหมือนจะไม่สนใจในสิ่งที่เธอพูดเลยสักนิด นุรียาถอนหายใจพร้อม ย่นจมูกใส่ด้วยความหมั่นไส้ ดูสายตาของพี่ชายสิ มองจนรู้ว่าที่พี่สะใภ้ ของเธออายแถมแดงไปหมดแล้ว

“สวัสดิ์ดีคะ ฉันชื่อนุรียา เป็นน้องสาวของพี่อัสลานคะ ยินดีที่ได้ รู้จักกับว่าที่พี่สะใภ้คนสวยนะคะ”

เมื่อไม่ได้รับความสนใจ เด็กสาวจึงหันไปให้ความสนใจกับ ว่าที่พี่สะใภ้ของเธอแทน นุรียาเข้าไปจับมือบางที่แสนจะเนียนนุ่มพร้อม แนะนำตัวด้วยความตื่นเต้น จนวิคตอเรียอดขยับไม่ได้

“สวัสดิ์ดีคะ ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันคะ”

หทัยหยาดทิพย์ยิ้มให้กับความน่ารักของเด็กสาว นุรียาเป็นเด็ก ที่สวยและมีเสน่ห์ตามสไตล์สาวอาหรับแท้ๆ แต่บุคลิกนั้นติดจะซุกซน ไม่น้อยเลย

หลังจากที่ได้หักทลายและทำความรู้จักกันพอหอมปากหอมคอ วิคตอเรียก็พาหทัยหยาดทิพย์ไปยังห้องส่วนตัวเพื่อที่จะได้พักผ่อน ให้หายเหนื่อยหลังจากเดินทางมาหลายชั่วโมง โดยให้คนรับใช้อยู่คอย อำนวยความสะดวก หากขาดเหลืออะไรจะได้ช่วยจัดหาให้ ซึ่งห้องพัก ของหทัยหยาดทิพย์จะอยู่คนละฝั่งกับอัสลาน เนื่องจากไม่สามารถให้ นุ่มสาวพักอยู่ห้องเดียวกันได้จนกว่าจะถึงวันแต่งงาน ไม่อย่างนั้น ฝ่ายหญิงอาจจะถูกครหาในทางไม่ดี คนเป็นแม่ก็ได้แต่หวังว่าลูกชาย จะรักษาความเป็นสุภาพบุรุษเอาไว้ ไม่ป่วนป่วนใจร้อน เพราะดูจากสายตา

ที่เต็มไปด้วยความลุ่มหลงในยามที่มองว่าที่ภรรยาแล้วนางก็ซักจะหวั่นใจ

ทหลังจากผ่านพ้นมือคำอันแสนอบอุ่น อัลลันก็ถูกบิดาเรียกตัวเข้ามาคุยในห้องทำงาน การพูดคุยครั้งนี้ค่อนข้างจริงจังและเป็นการเป็นงานมากพอสมควร เนื่องจากเหตุผลอันอัลลันกำลังจะต้อนรับสมาชิกใหม่เร็วๆ นี้ แม้จะตกใจไม่น้อยที่ลูกชายตัดสินใจแต่งงานอย่างกะทันหัน แต่ นาบิล บิน อุสมาน อัลลันกลับไม่ได้คิดที่จะขัดขวางเลยสักนิด และไม่เคยคิดว่าการแต่งงานโดยที่ทั้งสองไม่ได้รู้จักกันหรือเป็นคนรักกันมาก่อนจะนำไปสู่ชีวิตคู่ที่ล้มเหลวในอนาคต บางทีการเริ่มต้นจากศูนย์อาจจะดีกว่าการที่มีต้นทุนอยู่แล้วก็ได้

“รู้ใช่ไหมอัลลัน ถึงแม่ลูกจะถูกเลี้ยงมาแบบตะวันตก แต่ก็ต้องทำทุกอย่างตามธรรมเนียมของที่นี่”

นาบิลที่นั่งอยู่เคียงข้างกับภรรยาบนโซฟาตัวยาวกล่าวเตือนลูกชายด้วยน้ำเสียงติดจะเคร่งขรึม ดาลามัสเป็นประเทศที่ค่อนข้างเสรี การสมรสกับชาวต่างชาตินั้นถือเป็นเรื่องปกติ แต่ก็ต้องยึดตามธรรมเนียมปฏิบัติของที่นี่ และมีหนึ่งกฎเกณฑ์ที่ค่อนข้างเคร่งครัดและยึดถือปฏิบัติกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษ คือการที่แต่งงานกับคนต่างชาติต่างศาสนาจะไม่สามารถขึ้นปกครองประเทศได้ เดิมทีลูกชายคนโตอย่างเขาต้องรับช่วงต่อจากบิดาหรือ ซีดอุสมาน อัลลัน ในการปกครองประเทศ แต่ได้พบรักกับวิกตอเรียซึ่งเป็นสาวชาวอังกฤษ เมื่อครั้งไปที่ศึกษาต่อด้านธุรกิจที่นั่น นาบิลจึงได้เลือกสละตำแหน่งที่จะทำให้เป็นใหญ่ที่สุดในประเทศให้กับน้องชาย แล้วแต่งงานกับหญิงสาวคนรักที่ปลุกต้นรักกันมานานหลายปี เพราะคิดว่าซาก็เหมาะกับตำแหน่งนี้มากกว่า และเขาก็รักในงานบริหาร คงปกครองประเทศได้ไม่ดีเท่าน้องชาย

“ลูกรู้ครับท่านพ่อ”

อัสลานพยักหน้ารับเบาๆ ไม่ใช่แค่การเลี้ยงดูแบบตะวันตก แต่ยังรวมถึงการใช้ชีวิตอีกด้วย ชายหนุ่มอยู่ที่ประเทศอังกฤษมาตั้งแต่เกิด จนกระทั่งเรียนจบ ก่อนจะกลับมารับช่วงต่อทางธุรกิจจากบิดาที่ดาลามัส เมื่อสิบปีก่อน แต่เขาก็เข้าใจธรรมเนียมการปฏิบัติของที่นี่ดี แม้จะเปิดกว้าง แต่ก็มีบางอย่างที่ค่อนข้างเคร่งครัด

“พ่อได้คุยกับอาซาก็แล้วนะ งานแต่งงานของลูกจะถูกจัดขึ้น อีกหนึ่งเดือนข้างหน้า” นาบิลเพิ่งได้โทรไปคุยกับซิดซาก็เป็นการเร่งด่วน ฝ่ายนั้นก็ตกใจไม่แพ้กันที่หลานชายกำลังจะมีภรรยาอย่างกะทันหันถึงเพียงนี้

“ทำไมนานจังเลยครับ”

เขาถามขึ้นอย่างรวดเร็วพร้อมขมวดคิ้วมุ่นคล้ายเด็กถูกขัดใจ ทั้งที่ปกติไม่ใช่คนใจร้อนเลยสักนิด รู้สึกขัดใจนิดๆ กับกำหนดการที่ดูยาวนานเหลือเกินในความรู้สึก อัสลานแทบไม่ยอกรออีกต่อไป อยากจะให้งานแต่งงานเกิดขึ้นพรุ่งนี้หรือมะรืนนี้เลยด้วยซ้ำ เพราะเขาอยากจะได้ให้หย่าขาดทิพย์มาอยู่เคียงข้างกายใจจะขาดแล้ว

ให้ตายเถอะ! แม่เนื่อนี่มร้ายมนตรีสะกดใส่เขาหรืออย่างไร ทำไมถึงได้คลั่งไคล้เธอทั้งที่พบกันไม่ถึงวันเลยด้วยซ้ำ

“เร็วที่สุดแล้วนะลูกชาย ยังต้องเตรียมอะไรอีกตั้งมากมาย จะทันการณหรือเปล่าก็ไม่รู้”

นาบิลว่าเสียงกลัวขั่นด้วยท่าที่ผ่อนคลาย พร้อมกับหันไปสบตา กับภรรยาที่กำลังนั่งกลั่นรอยยิ้ม ซึ่งวันนี้คู่ชีวิตของเขามีสีหน้าอึมเิบไปด้วยความสุขมากกว่าปกติ

“ปกติลูกไม่ใช่คนใจร้อนนี่จะอัสลาน” คนเป็นมารดาทักท้วงขึ้น พร้อมยิ้มละมุน ใจร้อนจริงนะลูกชายคนนี้ ทั้งที่เพิ่งจะพบหน้าน้องได้ไม่ถึงวันดีด้วยซ้ำ

ว่าที่เจ้าบ่าวใจร้อนมีสีหน้าเรียบนิ่งราวกับกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก ใจนั้นอยากจะขอให้บิดาเลื่อนวันแต่งงานเข้ามาอีกสักนิด แต่ปากมันหนัก ไม่กล้าพูดออกไป

“ถือซะว่าให้เวลาหนึ่งได้ปรับตัวกับการอยู่ที่นี้ก่อนไงจะ ลูกรอได้ ไซ้ใหม่”

วิกตอเรียเอ่ยต่อเมื่อเห็นสีหน้าของลูกชาย นางรู้ว่าอัลลานกำลังไม่พอใจ แต่เขาพยายามเก็บงำมันเอาไว้ แต่คงไม่อาจรอดพ้นสายตาของคนที่ยุ่มท้องเขามาได้หรอก

อัลลานมีสีหน้าครุ่นคิด นั่นสินะ เขาควรจะให้เวลาหทัยหยาดทิพย์ ได้ปรับตัว ทั้งวัฒนธรรม ศาสนา และความเป็นอยู่ที่นี่แตกต่างจากบ้านเกิดของหญิงสาวแทบทุกอย่าง แต่...แต่งงานแล้วค่อยปรับตัว ก็ยอมได้นี่นา เพราะถึงอย่างไรหญิงสาวก็ต้องเป็นภรรยาของเขาและอาศัยอยู่ที่ดาลามัสตลอดไปอยู่แล้ว ยังมีเวลาให้ต้องปรับตัวอีกตั้งมากมาย ความคิดของอัลลานเริ่มถกเถียงกันวุ่น

“ลูกรอได้ครับท่านพ่อท่านแม่”

ในที่สุดอัลลานก็ต้องยอมจำนนแต่โดยดี เก็บงำเอาความร้อนใจไว้ภายใน ถึงอย่างไรหทัยหยาดทิพย์ก็เป็นของเขาอยู่แล้ว เวลาแค่หนึ่งเดือนมันจะนานสักแค่ไหนกัน ก็แค่สามสิบวันเท่านั้นเอง แต่ให้ตายเถอะ! มันคงเป็นสามสิบวันที่เขาต้องทนทุกข์ทรมานมากแน่ๆ แต่ห่างจากหทัยหยาดทิพย์ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ใจก็คะเนิงหาเสียแล้ว

“ระหว่างนี้จะทำอะไรก็อย่าประเจิดประเจ้อ้นัก เตี่ยวุ่นจะถูกพุดในทางเสียหายหากคนอื่นเห็นเข้า” บิดากล่าวเตือน ไม่คิดก็คิดกัน แต่ไม่อยากให้หทัยหยาดทิพย์ถูกมองในทางไม่ดี

“ครับ”

เป็นครั้งแรกเลยก็ว่าได้ที่อัลลานรับปากโดยที่ไม่รู้ว่าตัวเองจะทำได้หรือไม่ นึกจนตัวเองที่เป็นเอามากถึงเพียงนี้ ชายหนุ่มลอบถอนหายใจ

ออกมาเบาๆ พร้อมกับพยายามปิดเรื่องนี้ให้ออกไปจากหัวชั่วคราว เพื่อไม่ให้ตัวเองพุ่ง่านมากเกินไป

“อิซฟากผ้าใหม่มาให้ท่านแม่ตัดชุดสวยๆ ด้วยนะครับ”

“ฟากขอบคุณอิซด้วยนะลูก” วิทตอเรียระบายยิ้มอย่างยินดีกับของฟากที่แสนถูกใจ อิซตระรู้ว่านางชอบผ้าไหมไทย ก็มักจะฟากมาให้เสมอเวลาที่อัสสถานเดินทางไปประเทศไทย

“แล้วก็อย่าลืมเชิญอิซกับครอบครัวมาร่วมงานแต่งงานของลูก ด้วยนะอัสสถาน”

ครอบครัวของอัสสถานและอิซระนั้นรู้จักและค่อนข้างสนิทสนมกันมากพอสมควร เนื่องจากบิดาและมารดาของอิซระเองก็เคยเดินทางมาเที่ยวที่ดาลามส์บ่อยครั้ง และจะมาพักผ่อนที่คฤหาสน์อัสชามาลทุกครั้งตามคำเชื้อเชิญของบิดามารดาของอัสสถาน

“ครับท่านพ่อ” อัสสถานพยักหน้ารับพร้อมกับยิ้มเล็กน้อย ครอบครัวของอิซระถือว่าเป็นแขกสำคัญของงานนี้เลยละ

“ดีก็มากแล้ว พ่อกับแม่คงต้องขอตัวไปนอนก่อน” นาบิลว่าขึ้นหลังจากมองนาฬิกาเรือนหรัที่ติดอยู่ข้างผนัง เขาหลบสังเกตแวตตาของลูกชาย ดูเหมือนอัสสถานกำลังมีเรื่องกระวนกระวายอยู่ในใจ คงอยากจะให้เขาจบการสนทนาเร็วๆ

“ฉันเป็นห่วงหนูหทัยจังเลยคะคุณ แปลกที่แปลกทางแบบนี้ กลัวแจะนอนไม่หลับ”

วิทตอเรียเปรยขึ้นคล้ายกังวล ขณะลุกขึ้นจากโซฟาพลงเหลือบสายตามองลูกชายเล็กน้อย แม่ไม่สามารถอ่านใจคนได้ แต่ดูจากแวตตาแล้วนางขอเดาว่าอัสสถานคงอยากจะทำหน้าว่าที่ภรรยาที่นอนเข้านอน

“เดี๋ยวผมไปดูให้ครับ ท่านพ่อกับท่านแม่ไปพักผ่อนเถอะครับ”

ชายหนุ่มรีบเสนอ ไม่อยากให้มารดาเกิดความกังวลใจ แต่ส่วนหนึ่งก็เพราะอยากจะไปเห็นหน้าใครบางคนมากกว่า

“ฝากน้องด้วยนะลูก”

อัลลานพยักหน้ารับแล้วลุกขึ้นไปส่งบิดามารดาที่ประตู ขณะใจนั้น
ลอยไปหาใครบางคนที่อยู่ห้องนอนฝั่งปีกซ้ายของคฤหาสน์อัลซามาล
หลังจากที่ทานทั้งสองลับตาไป ชายหนุ่มก็รีบเดินไปในทิศทางที่ใจ
เรียกร้องหาในทันที

๖๖ มໍพระจันทร์ดวงโตที่เปล่งแสงสีนวลจะเป็นดวงเดียวกันกับ
ที่เคยเฝ้ามองแทบทุกคืน แต่ความรู้สึกของหทัยหยาดทิพย์นั้นแตกต่าง
แววตากลมโตที่เจือด้วยความเศร้าสร้อยมองมันด้วยความรู้สึก
ไม่คุ้นเคยนัก อาจเพราะเป็นการเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่แทบไม่ได้เตรียมตัว
และเตรียมใจเท่าไรนัก หญิงสาวไม่เคยคิดเลยว่าชีวิตของเธอจะต้อง
พบกับความผันแปรครั้งใหญ่ขนาดนี้ คล้ายกำลังจะตกลงไปในนรกแล้ว
ถูกจุดขึ้นมาในวินาทีสุดท้ายอย่างไรอย่างนั้น และไม่รู้เลยว่าการจากมา
เพราะถูกบังคับในตอนแรกและยอมรับในโชคชะตาในตอนหลังนั้นจะ
ส่งผลอย่างไรบ้าง

แต่ที่แน่ๆ การหายตัวไปจากบ้านบริรักษ์เกียรติกุลของเธอคง
ไม่ได้ทำให้ใครเดือดเนื้อร้อนใจ โดยเฉพาะบิดาที่ไม่เคยเห็นเธออยู่ใน
สายตามาตั้งนานแล้ว เนื่องจากหทัยหยาดทิพย์ไม่ใช่คนสำคัญของ
คณัฎ บริรักษ์เกียรติกุล ตั้งแต่สิ้นภรรยาอย่างกันเกรา มารดาของเธอ
นับตั้งแต่นั้นมาหทัยหยาดทิพย์ก็กลายเป็นคนไร้ตัวตนสำหรับบิดา
บ่อยครั้งที่รู้สึกน้อยใจที่ถูกกละเลยจนกลายเป็นความเคยชิน ทั้งที่เคยเป็น
ที่รักของท่านมาโดยตลอด จนกระทั่งในวันที่ดวงดาวและลูกสาวของ
หล่อนเข้ามาในบ้าน ทุกอย่างก็เปลี่ยนไปตลอดกาล...

คิดถึงอดีตแล้วหทัยหยาดทิพย์ก็ได้แต่ปิดเปลือกตาลงเพื่อปกปิด
ความหมองหม่นในดวงตา ความปวดร้าวในใจมันยากจะเลือนหาย

ในช่วงพริบตา แม้เวลาผ่านไปหลายปี แต่ทุกอย่างนั้นก็ยังคงติดตรึงอยู่ในใจตลอดเวลา คงต้องรอเวลาให้มันค่อยๆ จางหายไปอย่างช้าๆ ไม่ช้าก็เร็วคงจะลืมมันได้แน่นอน แต่ตอนนี้หญิงสาวคิดถึงแต่ย่านवलจันท์ หญิงชราที่คอยอุ้มชูดูแลและให้ความอบอุ่นมาโดยตลอด หลังจากสิ้นมารดาที่มีเพียงท่านที่ให้ความเมตตา ความรัก และความห่วงใยแก่หทัยหยาดทิพย์อย่างท่วมท้น ทำให้เธอไม่เคยรู้สึกขาด และไม่เรียกร้องอยากจะได้ในสิ่งที่สูญเสียไปให้กับคนอื่น

ปานนี้คุณย่าคงบ่นหาหากติดต่อเธอไม่ได้ เพราะหลังจากที่หทัยหยาดทิพย์เรียนจบได้เพียงสามเดือนท่านก็ไปอยู่กับเนตรนภา ลูกสาวคนเล็กที่ไปมีครอบครัวอยู่ที่ประเทศสวีเดน ซึ่งย่านवलจันท์จะติดต่อมาหาอาทิตย์ละสองถึงสามครั้ง เนื่องจากเป็นครั้งแรกที่ห่างกันไกลโดยไม่ได้พาเธอไปด้วย อีกทั้งยังคงเป็นห่วงที่ต้องปล่อยให้เธอเผชิญกับครอบครัวใหม่ของบิดาตามลำพัง หลังจากที่เคยมีท่านคอยกางปีกปกป้องคุ้มครองมาโดยตลอด

หทัยหยาดทิพย์กลัวเหลือเกินว่าจะทำให้คุณย่าเป็นกังวล พຽງนี้เธอคงขอความช่วยเหลือจากอัสลานเพื่อที่จะได้ติดต่อหาท่าน ทั้งย่านवलจันท์และเนตรนภาจะได้ไม่ต้องเป็นห่วงมากนัก ถึงแม้การมาอยู่ที่นี้จะเริ่มได้ไม่ดีและไม่ถูกต้องเท่าไร แต่ครอบครัวของอัสลานก็ให้มอบความเอื้ออาทรและให้เกียรติหทัยหยาดทิพย์เป็นอย่างมาก ทำให้หญิงสาวมีกำลังใจที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่ขึ้นมาเป็นกอง ในเมื่อวันแรกผ่านไปด้วยดี พຽງนี้ก็ต้อดึกว่านี้อ่างแน่นอน

คิดอย่างให้กำลังใจตัวเองแล้วค่อยๆ เปิดเปลือกตาบางใส่ขึ้นมาอย่างช้าๆ แพนตาองกะพริบไปมาเบาๆ เฝ้าในดวงตาคู้งามนั้นยังคงเป็นพระจันทร์ดวงเดิมที่ส่องแสงสุกสกาว หทัยหยาดทิพย์มองด้วยใบหน้าที่แดงแตร้มไปด้วยรอยยิ้มบางๆ เมื่อนึกถึงเสียงหวานๆ ที่เคยเอ่ยบอกในยามที่โอบกอดหอมดวงจันทร์

“สักวันแม่จะขึ้นไปอยู่บนนั้น ถ้าหทัยคิดถึงแม่ก็ให้มองขึ้นไปบนดวงจันทร์ เพราะแม่จะเฝ้ามองหทัยจากบนนั้นทุกวัน”

เด็กน้อยในวัยห้าขวบในตอนนั้นไม่เข้าใจเท่าไรนัก แต่เธอก็เก็บคำพูดของมารดาเอาไว้ในใจตลอดเวลา จนวันหนึ่งที่ต้องสูญเสียมารดาอย่างกะทันหัน เด็กน้อยจึงรู้ว่าการมองพระจันทร์ทำให้เธอคลายความคิดถึงจากมารดาได้มากจริงๆ ทุกครั้งที่มองขึ้นไปบนนั้น หทัยหยาดทิพย์จะเห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มของกันเกราเสมอ ทุกครั้งที่เฝ้าหามอง เธอจะมองขึ้นไปบนนั้นพร้อมกับระบายความในใจให้ดวงจันทร์บนฟากฟ้าฟัง แม้วันที่จันทร์อาบแสงหรือมีเพียงเสี้ยว แต่หทัยหยาดทิพย์ก็ยังรู้สึกอุ่นใจที่ได้มอง แม้มันจะเป็นเพียงแค่จินตนาการที่เธอสร้างขึ้นมาเพื่อช่วยปลอบประโลมตัวเอง แต่ก็ยังดีกว่าปล่อยให้ตัวเองต้องหมองหม่น

“แม่คะ แม่จะเป็นกำลังใจให้หทัยใช่ไหมคะ”

เสียงอ่อนหวานรำพึงรำพันถามขึ้นไปบนฟ้า แกว่ตากลมโถมมองขึ้นไปด้วยความหวัง พระจันทร์ที่เปล่งแสงเรืองรองนั้นคล้ายกำลังตอบรับคำขอของเธออยู่ หทัยหยาดทิพย์คลี่ยิ้มอ่อนหวาน มีขอบบวมยกขึ้นวางทาบที่เหนืออกข้างซ้าย รู้สึกอุ่นใจขึ้นกว่าเดิมมากนัก เธอเฝ้ามองพระจันทร์ดวงโตจนดวงตาเริ่มจะหนักอึ้ง ความเหนื่อยสะสมมาจากการเดินทางทำให้หทัยหยาดทิพย์คิดว่าเธอควรจะพักผ่อนได้แล้ว ระหว่างที่กำลังจะหมุนตัวกลับเข้าห้องนอนเสียงเคาะประตูห้องก็ดังขึ้นเสียก่อน จนต้องรีบเดินออกไปดูว่าใครกันที่มาเคาะห้องของเธอกลางดึกแบบนี้

6 เจ้าของห้องอำปากค้างพร้อมกับแก้มแดงที่ร้อนชู้ แล้วเป็นอนใบหน้าหนีไปด้านข้างอย่างรวดเร็วทันทีที่เปิดประตู เมื่อคนที่มาเยือนนั้น

ยืนยิ้มกริ้มกริมไม่พอยังโชว์เรือนกายท่อนบนที่อุดมไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ สมบูรณ์แบบอีก ทำเอาคนไร้เดียงสาหน้าร้อนจืด หัวใจสับสนดิเดือด รุนแรงคล้ายลมจะจับ อัสลานไม่คิดบ้างหรือไรว่าการมาเคาะห้องนอน คนอื่นกลางดึก โดยมีเพียงกางเกงนอนขยาดเนื้อนุ่มติดกายนั้นเสี่ยงต่อการทำให้คนมองหัวใจวายมากแค่ไหน แม้จะเห็นไม่กี่วินาที แต่เธอก็จดจำทุกสิ่งที่อยู่บนเรือนกายของชายหนุ่มได้ทั้งหมด

“มีอะไรหรือเปล่านั้นคะ”

เกือบนาทีที่พยายามรวบรวมความกล้าแล้วหันไปเผชิญหน้าที่ยืนกอดอกยกยิ้มให้ ดวงตากลมโตพยายามไม่มองต่ำไปกว่าไบบั้น หล่อเหลาของเขา ก่อนที่ไบบั้นจะร้อนผ่าวไปมากกว่านี้ แต่มันก็ไม่ได้แตกต่างกันเลยสักนิด เมื่อสายตาที่อัสลานไข่มองเธอนั้นทำให้รู้สึก ร้อนวูบวาบในกาย ก่อนหญิงสาวจะนึกขึ้นได้ว่าเธอสวมชุดนอนผ้าซาติน สีหวานทับด้วยเสื้อคลุมตัวบางที่แทบไม่ปกปิดอะไรออกมารับแขก คิดได้เท่านั้นก็รีบยกแขนขึ้นปกปิดกายจากสายตาคนทั้งที่หน้าแดง สุกปลั่งมากกว่าเดิม

อัสลานยกยิ้มกับท่าที่เขินอายไร้เดียงสาของว่าที่ภรรยา ทั้งนำปรารถนาและนำเอ็นดูเหลือเกิน ยิ่งชุดนอนที่เธอสวมใส่นั้นมันช่าง กระตุ้นเลือดลมในกายของเขายิ่งให้เล่นพละกำลังเหลือเกิน ทั้งดูอ่อนหวาน และเซ็กซี่ในเวลาเดียวกัน ยิ่งคนใส่แก้มแดงๆ ยิ่งทำให้ดูน่าปรารถนา จนเขาอยากจะกระซอกมันออกแล้วสำรวจภายในให้ทั่วทุกตารางนิ้วด้วยมือและริมฝีปาก...

“ขอเข้าไปข้างในหน่อยสิ” ชายหนุ่มพยายามระงับอารมณ์ที่กำลังพลุ่งพล่านแล้วถือวิสาสะเดินเข้ามาในห้องนอนสีหวาน ในยามที่เดินผ่านเจ้าของกายอรชร กลิ่นหอมละมุนของเธอก็ตามมารบกวนจนอัสลานเริ่มปั่นป่วนมากขึ้น บางอย่างในกายมันเริ่มตื่นตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว

หทัยหยาตทิพย์มองตามหลังเขาตาแป๋ว ก่อนสะดุ้งแล้วผินไปหน้า

แดงเรื่อหน้าเมื่ออัสน์สแลนหันกลับมาเผชิญหน้า หญิงสาวรู้สึกเหมือนผิวหน้า
เธอร้อนมากขึ้นเรื่อยๆ จนแทบจะมอดไหม้อยู่แล้ว แค่มุมพิศแสนหวาน
และการใกล้ชิดสนิทสนมบนเครื่องบินลำหรรุก็ทำให้เธออายจนแทบไม่กล้า
อยู่ใกล้ แล้วตอนนี้ยังเปลือยกายท่อนบนเข้ามาหาถึงในห้องนอนอีก

“ท่านแม่กลัวว่าเธอจะนอนไม่หลับหากแปลกที่แปลกทาง เลย
ให้ฉันมาดู”

ตอนนี้อัสน์สแลนชักอยากทำมากกว่าดูเสียแล้วสิ อยากสัมผัส
เรือนกายนุ่มๆ ของแม่เนี่ยนี่มิเหลือเกิน คิดพลางขบกรามแน่นอย่าง
สะกดกลิ่นความต้องการนั้นเอาไว้

“ขอบคุณค่ะ แต่หทัยคิดว่าไม่น่าจะใช้ปัญหา เพราะหทัยเป็นคน
ปรับตัวง่าย”

“อืม” คนที่อยากจะอาสาถูกลมหทัยหยาดทิพย์ก่อนนอนพยักหน้า
ขึ้นลงเบาๆ ด้วยความรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย

เมื่อจบสิ้นคำถามอัสน์สแลนควรจะกลับ แต่เขากลับยังยืนหนึ่ง ส่วน
เจ้าของห้องนั้นเม้มริมฝีปากเพื่อข่มกลิ่นความขวยเขิน เผื่อเวลาที่
อัสน์สแลนจะออกไปจากห้อง ก่อนที่เธอจะหน้าร้อนผ่าวไปมากกว่านี้

“ไปดูดวงจันทร์กันไหม” เขาชวน หวังจะได้อยู่ใกล้ชิดหญิงสาว
ใหนานขึ้นก่อนจะกลับห้อง แวตาคมมองสบตากลมโตคล้ายแว้วอน
อย่างมีความหวัง หทัยหยาดทิพย์จะรู้ตัวบ้างหรือเปล่าว่าเธอทำให้เขา
โหยหาแทบทุกวินาทีจนแทบบ้า

“หทัยดูมาแล้วค่ะ วันนี้พระจันทร์ดวงโตมาก”

เสียงอ่อนหวานปฏิเสธเป็นกลายๆ ตอนนี้ร่างกายของเธอเริ่ม
อยากจะพักผ่อนเต็มที แต่ไม่กล้าเอ่ยปากไล่เจ้าของบ้านออกไป

ความหวังของอัสน์สแลนพังทลายลงอีกครั้ง สีหน้าและแวตาคมของ
ชายหนุ่มเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัดเจน การปฏิเสธของหทัยหยาดทิพย์
แม้ไม่ใช่คำพูดรุนแรง ทว่ากลับทำให้ใจดวงแกร่งสันหิวรุนแรง

“จึ้น...”

“หทัย่วงแล้วค่ะ”

เสียงอ่อนหวานแทรกขึ้นเพื่อตัดบทพร้อมกับยิ้มอย่างอ่อนเพลีย หทัยหยาดทิพย์รู้สึกผิดที่ต้องปฏิเสธเขา แต่ร่างกายของเธอมันเริ่มจะฝืนต่อไปไม่ไหวแล้ว เลยต้องยอมเป็นคนเสียมารยาท

“อืม...จึ้นเดี๋ยวฉันไปส่งเข้านอน”

น้ำเสียงของอัศลานเข้มห้วนขึ้น ท่าทีของเขาเริ่มเคร่งขรึม ชายหนุ่ม ขยับปลายเท้าไปด้านหน้าเพื่อที่จะเดินไปส่งหญิงสาวยังห้องนอน ซึ่งห้องนอนของหทัยหยาดทิพย์เป็นห้องกว้างคล้ายเพนต์เฮาส์ ที่แยก ระหว่างห้องนอนและห้องนั่งเล่นไว้อย่างเป็นสัดส่วน ทว่าต้องชะงักกันเมื่อเสียงอ่อนหวานดังขึ้นพร้อมกับความเจ็บหนึบที่หัวใจกับการถูกปฏิเสธครั้งแล้วครั้งเล่า

“ส่งแค่ตรงนี้ก็ได้อ่ะ คุณก็ควรกลับไปพักผ่อนได้แล้วนะคะ เดินทางมาเหนื่อยทั้งวัน”

น้ำเสียงที่ฟังดูห่างเหินของอัศลานทำให้หทัยหยาดทิพย์รู้สึกเจ็บจี๊ดขึ้นมาในอก แต่กระนั้นเธอก็ปฏิเสธเขาเอีกรอบ ทั้งที่กระบอกตามันเริ่มรู้สึกร้อนผ่าวเพราะความเย็นชาที่ได้รับ

“โอเค”

ในที่สุดอัศลานก็ต้องยอมจำนน แววดตาของเขาอ่อนแสงลง ไหล่ที่เคยผึ่งผายลู่ลงอย่างคนที่กำลังยอมรับในความพ่ายแพ้ เขาคงเอาแต่ใจมากเกินไปเลยทำให้หทัยหยาดทิพย์รู้สึกอึดอัด เพราะสัมผัสได้ถึง การต่อต้านเล็กๆ ที่เกิดขึ้น

“ราตรีสวัสดิ์นะคะ” หทัยหยาดทิพย์พยายามควบคุมน้ำเสียงไม่ให้สั่นเครือ ริมฝีปากสีหวานระบายนัยอย่างฝืนๆ แล้วก็ม้มหน้าก้มตาเดินเสียงไปยังประตูห้องนอนอย่างรวดเร็วเพื่อไม่ให้เขาเห็นน้ำตาที่ใกล้จะร่วงหล่น

“ราตรีสวัสดิ์” เสียงห่มของเขาดังตามหลังหญิงสาวพร้อมกับสาวเท้ากลับไปทางเดิมที่เดินเข้ามาด้วยใจที่ห่อเหี่ยว ขณะที่เท้ากำลังจะก้าวพ้นประตู แต่อัสลานกลับชะงักแล้วหันกลับไปอีกครั้ง

“เดี๋ยวก่อนหทัย” เขารั้งหทัยหยาดทิพย์ที่กำลังจะก้าวเข้าไปในห้องนอนด้วยเสียงนุ่มๆ แล้วสาวเท้ากลับไปประชิดตัวหญิงสาวอย่างรวดเร็ว

“คะ...”

หทัยหยาดทิพย์มองเขาอย่างงุนงง ขณะมือที่จับลูกบิดประตูนั้นเริ่มกระชับแน่นขึ้นเมื่ออัสลานขยับเข้ามาใกล้จนสัมผัสได้ถึงไอร้อนจากเรือนกายสีแทนของเขา ก่อนจะอ้าปากค้างด้วยสีหน้าตกตะลึงเมื่อใบหน้าหล่อเหลาโน้มลงมาหาแล้วกดจุมพิตลงหนักๆ ที่หน้าผากมน ตามด้วยสองแก้มนุ่ม เธอยืนนิ่งราวกับถูกแช่แข็ง ทุกอย่างเกิดขึ้นในเวลาไม่กี่วินาที ทว่ากลับทำให้หัวใจดวงน้อยของหทัยหยาดทิพย์เต้นระรัวแรง ความน้อยใจที่มีต่อเขาเมื่อครูนั้นมลายจนหมดสิ้นไป...

“อย่าลืมฝันถึงฉันนะ”

เขาทิ้งรอยยิ้มกระซกใจเอาไว้เมื่อได้ในสิ่งที่ต้องการแล้วเดินลื่นออกไปจากห้องนอนของว่าที่ภรรยาด้วยสีหน้าเบือนยิ้ม อัสลานไม่ยอมออกจากห้องของหทัยหยาดทิพย์ด้วยการทิ้งสถานการณ์อึมครึมเอาไว้ เพราะเขารู้ว่าหญิงสาวกำลังน้อยใจที่ถูกพูดใส่ด้วยน้ำเสียงทวนจัด แม้ไม่ได้เป็นคนผิดตั้งแต่แรก แต่อัสลันก็ยอมง้ออนในแบบของเขา

3

ความเสีปรัดและการตัดสินใจ

6 ข้อแรกของการเริ่มต้นชีวิตใหม่ของหทัยหยาตทิพย์เต็มไปด้วยความสดใส เหล่าบรรดาสาวใช้ช่วยกันขนเสื้อผ้าและข้าวของต่างๆ เข้ามาให้เธอจนเต็มห้อง จากนั้นหญิงสาวก็ได้รับการดูแลประดุจเจ้าหญิง ดูเหมือนพวกสาวใช้จะสนุกสนานที่ได้จับเธอทำนั่นทำนี่ หลังจากที่ถูกขัดผิวด้วยสมุนไพรนานาชนิดจนผิวขาวๆ นั้นผุดผ่องมากกว่าเดิม หทัยหยาตทิพย์ก็ถูกพามาอนแช่ในน้ำอุ่นๆ ผสมน้ำมันหอมระเหย ซึ่งทำให้รู้สึกผ่อนคลายและสบายผิวมากๆ แม้แรกๆ จะสะเทิ้นอายุกับการเปลือยกายต่อคนแปลกหน้า แต่เหล่าบรรดาสาวใช้ก็ต่างพากันปลอบจนทำให้รู้สึกอายลดน้อยลง กระนั้นเธอก็ยังอายอยู่ดี

จากนั้นก็มิชุดสวยๆ สไตส์สาวอาหรับผสมกับความทันสมัยอย่างลงตัวมาให้เธอเลือกหลากหลายชุด หทัยหยาตทิพย์เลือกชุดแม็กซีเดรส สีครีมแขนกระบอก ตัวกระโปรงบานออกเล็กน้อย ปักลวดลายสีแดงที่คอเสื้อ ข้อมือ และชายกระโปรงอย่างประณีต เป็นชุดที่งดงามเหลือเกิน

ในความรู้สึกของหทัยหยาตทิพย์ หญิงสาวหมุนตัวไปมาที่หน้ากระจกหลายรอบเพื่อสำรวจตัวเอง ภาพตรงหน้าเหมือนความฝัน ผู้หญิงที่ปล่อยผมยาวสลวยคลอเคลียกรอบหน้า ใบหน้าเรียวถูกประทับด้วยเครื่องสำอางบางเบาเข้ากับชุดที่กำลังสวมใส่เหมือนไม่ใช่ตัวเธอเลยสักนิด

“คุณผู้หญิงสวยมากเลยค่ะ” สาวใช้ที่เข้ามาช่วยจัดกระโปรงให้เอ่ยชมพร้อมรอยยิ้ม

“ขอบคุณจ๊ะ” หทัยหยาตทิพย์ยิ้มให้กับคนชมผ่านกระจกบานใหญ่อย่างขวยเขิน แม้จะถูกสาวใช้ชมจนนับครั้งไม่ถ้วน แต่กระนั้นก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกชินเลยสักนิด

“หนูหทัยแต่งตัวเสร็จหรือยังจ๊ะ”

เสียงของวิกตอเรียดังแว่วเข้ามา ก่อนเจ้าตัวจะเดินเข้ามาในห้องแต่งตัว นางระบวยยิ้มอย่างพึงพอใจขณะมองว่าที่ลูกสะใภ้จากทางด้านหลัง ก่อนหทัยหยาตทิพย์จะหันมาเผชิญหน้าอย่างช้าๆ ความมดงามที่แผ่ออร่าออกมานั้นก็ทำให้นางเผยรอยยิ้มกว้างขึ้นพร้อมกับสาวเท้าเข้าไปหา

“หนูสวยมากเลยจ๊ะ”

วิกตอเรียดึงมือบางของหทัยหยาตทิพย์มาจับเอาไว้แล้วมองสำรวจให้เต็มที่ ตา ชูดเมื่กซีเตรสยาวกรวยกรายนี้น่าจะเหมาะกับเรือนกายอ่อนแออันของหญิงสาวเหลือเกิน รับรองว่าอัลสแลนเห็นแล้วต้องตกตะลึงอย่างแน่นอน

“ขอบคุณค่ะคุณท่าน” เธอคลี่ยิ้มอ่อนหวานรับคำชม เป็นเพราะความเมตตาของวิกตอเรียทำให้เธอมีชุดสวยๆ แบบนี้ใส่

“เรียกท่านแม่เหมือนอัลสแลนเถอะจ๊ะ” เสียงนุ่มเอื้ออาทรเอ่ยอนุญาต ตอนนั้นก็ไม่ได้ต่างจากคนในครอบครัวเดียวกันแล้ว จะเรียกห่างเหินอย่างนั้นทำไมกัน

“หทัยคงไม่อาจเอื้อมหรือค่ะ” ว่าที่ลูกสะใภ้ของอัลซามาล่าอย่าง

เจียมเนื้อเจียมตัว

“ฉันชอบความอ่อนน้อมถ่อมตนของหนูนะ” นางยิ้มขณะลูบเส้นผมนุ่มสลวยอย่างเอื้อเอ็นดู ท้ายหยาดทิพย์ช่างเป็นเด็กที่น่ารักเหลือเกิน “แต่เรียกเหมือนพี่เขาเถอะจ้ะ อีกหน่อยจะได้ชิน”

“ค่ะ” ท้ายหยาดทิพย์ไม่กล้าขัด

“สายมากแล้ว ไปกินมื้อเช้ากันดีกว่า หนูคงจะเริ่มหิวแล้ว” วิทตอเรียจับจูงมือว่าที่สะใภ้คนโปรดออกมาจากห้องแต่งตัว สีหน้าของนางอิมเอิบไปด้วยรอยยิ้มแห่งความสุข

“เมื่อคืนหลับสบายดีใช่ไหมจ้ะ”

“หลับสบายมากค่ะ” เสียงอ่อนหวานอ้อมแอ้มบอกร่วมกับแก้มवलที่เริ่มขึ้นสีระเรื่อ เมื่อหวนคิดไปถึงเหตุการณ์ชวนให้หัวใจเต้นแรงก่อนนอน แม้ไม่ได้ฝันถึงอัศลาน แต่ท้ายหยาดทิพย์ก็หลับไปด้วยสีหน้าเนียนยิ้ม

“ดีแล้วจ้ะ ฉันกังวลแทบแย่ กลัวว่าหนูจะนอนไม่หลับถ้าแปลกที่แปลกทาง” วิทตอเรียหันไปยิ้มให้คนข้างกายอย่างโล่งใจ นางอยากให้ท้ายหยาดทิพย์อยู่ที่นั่นแล้วพบแต่ความสุข จึงดูแลเป็นอย่างดีเท่าที่จะทำได้

ท้ายหยาดทิพย์ระบายยิ้มอ่อนหวานให้กับความเมตตาที่วิทตอเรียมีให้ ท่านเป็นผู้ใหญ่ที่มีความอ่อนโยนและโอบอ้อมอารีทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นในยามที่อยู่ใกล้ไม่ต่างจากมารดาหรือย่านวลจันทร์เลยสักนิด

“หลังจากกินมื้อเช้าแล้ว เดี่ยวเราไปนั่งจิบชาในสวนกันนะจ้ะ ฉันจะได้อธิบายหลักการปฏิบัติตัวหลังจากแต่งงานให้หนูฟังคร่าวๆ”

คนมีประสบการณ์มาก่อนว่าขณะพาท้ายหยาดทิพย์เดินลงบันไดด้วยน้ำเสียงรีนหู ก่อนแต่งงานกับนาบิล วิทตอเรียต้องศึกษาข้อควรปฏิบัติมากมาย ทั้งทางด้านวัฒนธรรม ศาสนา และภาษา เนื่องจาก

เป็นหญิงสาวชาวต่างชาติที่เข้ามาแต่งงานที่นี่ นางจึงยอมทิ้งวิถีชีวิตของตัวเองทุกอย่างเพื่อสามัคคีด้วยความเต็มอกเต็มใจ ทั้งที่เขาก็บอกว่าไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนอะไรเลยก็ได้ แต่วิกตอเรียอยากจะทำให้เกียรติเขา เนื่องจากก่อนที่จะแต่งงานนาบิลได้สละตำแหน่งซีกที่จะสานต่อจากบิดาเพื่อนางแล้ว นางจึงเสียดสละตัวเองเพื่อเขา ซึ่งหทัยหยาดทิพย์ก็ต้องทำเช่นนั้นเหมือนกัน หลักๆ เลยคือเรื่องของศาสนาและกฎข้อห้ามบางประการที่ต้องรับรู้

“ค่ะ” หทัยหยาดทิพย์เคยได้ศึกษาเรื่องนี้มาพอสมควร

“อ้อ แล้วหนูต้องเรียนภาษาเพิ่มเติมด้วยนะจ๊ะ เดี่ยวฉันจะให้นูริยาช่วยสอน จะได้ไม่มีเวลาว่างไปชนที่ไหนอีก”

นางว่าพร้อมกับยิ้มขึ้นในตอนท้าย ช่วงนี้นูริยากำลังรวมมหาวิทยาลัยเปิดภาคเรียน หลังจากว่างจากอ่านหนังสือก็ชอบชุกชนไปทั่วจนนางปวดศีรษะ ทั้งที่พยายามพรา้สอนให้เป็นกุลสตรีมาตั้งแต่ยังเล็ก แต่หลานสาวก็ช่างดีอ้วนเหลือเกิน

คนฟังพลอยยิ้มตามไปด้วย นูริยาดูเป็นเด็กสาวที่มีบุคลิกว่าเรียงสดใสและชุกชนตลอดเวลา แต่แกก็เป็นเด็กน่านำเอ็นดูไม่น้อยเลย

“ถึงแม้บ้านเราจะใช้ภาษาอังกฤษพูดกันเป็นส่วนใหญ่ แต่เวลาออกไปข้างนอก ผู้คนจะพูดภาษาอาหรับกันจ้ะ” หทัยหยาดทิพย์ใช้ภาษาอังกฤษได้ดี ขนาดนางเป็นเจ้าของภาษายังอดชื่นชมไม่ได้กับสำเนียงที่ชวนฟัง รับรองว่าไม่นานก็พูดภาษาอาหรับคล่องปรือ

“หทัยเข้าใจแล้วค่ะ”

หญิงสาวหันไปยิ้มให้กับวิกตอเรียขณะเดินเข้าไปในห้องอาหารด้วยกัน อีกฝ่ายจึงส่งยิ้มอย่างอาหารใจ แล้วตางั่งประจำในที่ของตัวเอง โดยมีสาวใช้คอยเลื่อนแก้วให้ ซึ่งหทัยหยาดทิพย์ดูเก๋ๆ กังๆ กับการถูกปรนนิบัติไม่น้อย เธอหันไปยิ้มให้กับสาวใช้พร้อมกับกล่าวขอบคุณ แม้จะอยู่ในบ้านหลังใหญ่ มีคนใช้ช่วยทำทุกอย่างให้ แต่ก็ไม่เคยถูกดูแล

อย่างใกล้ชิดชนิดที่ว่าแทบไม่ต้องหยิบจับอะไรเองเช่นนี้เลย

เขานี้มีเพียงวิกตอเรียและหทัยหยาดทิพย์ที่ร่วมโต๊ะอาหารเข้า ส่วนนาบิลและอัสลานไปคุยธุระสำคัญที่คฤหาสน์ของซิคซาก็ย บรรยากาศบนโต๊ะอาหารจึงเต็มไปด้วยความผ่อนคลาย เสียงพูดคุย และเสียงหัวเราะของสองสาวต่างวัย ไม่นานนักก็มีเสียงใสแจ๋วของนุรียา ที่ดังมาก่อนตัว จึงทำให้โดนวิกตอเรียเอ็ดไปยกใหญ่จนหน้าหงิกงอ ไม่นานที่เด็กสาวก็กลับมาทำตัวซุกซนเหมือนเดิม ทำเอาหทัยหยาดทิพย์ ทั้งขำทั้งเอ็นดู เพราะเป็นแบบนี้เองครอบครัวของอัสลานจึงรักและเอ็นดูนุรียามากนัก

ครีงก่อนวันที่ลुकอยู่กับวิกตอเรียและนุรียา หทัยหยาดทิพย์ ได้รับความรู้ใหม่ๆ มากมายเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวหลังจากแต่งงาน หลังจากนี้จะเป็นการนับถอยหลังสู่พิธีวิวาห์ตามหลักศาสนา หญิงสาว ยังรู้สึกเหมือนว่าตัวเองกำลังฝันอยู่เลย เพราะทุกอย่างที่เกิดขึ้นนั้น ช่างเหมือนฝัน ทั้งที่เป็นความจริงทุกประการ อัสลานคือคนที่เข้ามา เปลี่ยนแปลงชีวิตของเธอจริงๆ หทัยหยาดทิพย์ยอมรับว่าใจไหวหวั่น ตั้งแต่พบหน้าเขาครั้งแรก ไม่ใช่เพราะความหล่อเหลา แต่เพราะความอบอุ่นและอ่อนโยนที่ชายหนุ่มมอบให้ต่างหาก และหญิงสาวก็ไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าตอนนี้หัวใจของเธอกำลังเปิดประตูรับเขาเข้ามา...

หทัยหยาดทิพย์ถอนหายใจออกมาเบาๆ คล้ายกำลังหนักใจ **ไม่รู้ว่า** เธอใจง่ายเกินไปหรือเปล่านะ ที่รู้สึกหวั่นไหวกับอัสลานได้ง่ายดายนัก ก่อนจะปรับสีหน้าให้ยิ้มยิ้มเมื่อมีสาวใช้เดินเข้ามาหา

“คุณผู้หญิงคะ คุณอัสลานเรียกพบที่ห้องทำงานค่ะ”

เธอเดินตามหาคุณผู้หญิงเสียทั่วคฤหาสน์จนเหนื่อยหอบ กระทั่งเพื่อนร่วมงานบอกว่าหทัยหยาดทิพย์อยู่ห้องนั่งเล่นฝั่งปีกซ้าย จึงเร่งรีบ

มาหา ด้วยเกรงว่ากลัวเจ้านายจะรอนาน

คือเร็วสวยของหทัยหยาดทิพย์ยกขึ้นเล็กน้อยด้วยความมุงนงกับคำรายงานของสาวใช้ แต่ก็คิดว่าอัสลานคงมีธุระอยากจะคุยด้วยถึงเรียกหา

“ไปทางไหนจะ ช่วยบอกทางฉันหน่อย” คฤหาสน์อัลซามาลนั้นกว้างใหญ่และมีความสลับซับซ้อนพอสมควร หากไม่มีคนนำทางรับรองว่าเธอคงไปไม่ถึงห้องทำงานของอัสลานเสียที

“เดี๋ยวดิฉันเดินไปส่งค่ะ” สาวใช้ฝายมือเชื้อเชิญแล้วเดินนำหน้าไปยังห้องทำงานของเจ้านาย

“ขอบใจมากจ้ะ”

หทัยหยาดทิพย์ระบายยิ้มให้กับสาวใช้ที่เดินมาส่งหน้าห้องทำงานของอัสลาน บริเวณนี้ค่อนข้างเงียบสงบปราศจากสิ่งรบกวน เหมาะสำหรับเป็นสถานที่สำหรับทำงานจริงๆ มีขอบบงายกขึ้นเคาะประตูเบาๆ ก่อนจะเปิดประตูเข้าไปเมื่อได้ยินเสียงอนุญาตจากภายใน ร่างอรชรในชุดยาวกรุยกรายเดินเข้ามาหยุดในห้องทำงานที่ตกแต่งด้วยโหนดน้ำตาลเข้มสุดเรียบหรู แทบไม่กล้าขยับตัวแรงๆ เพราะเกรงว่าจะรบกวนสมาธิของคนที่มีสีหน้าคร่ำเคร่งกับเอกสารที่อยู่ในมือ

“คุณเรียกหทัยเข้ามาพบ มีอะไรหรือเปล่าค่ะ” หญิงสาวถามเสียงแผ่วขณะที่ยืนยืนอยู่ที่หน้าประตู

“ฉันแค่อยากเห็นหน้าเธอ”

อัสลานแงหน้าขึ้นจากเอกสารทางธุรกิจที่อยู่ในมือแล้วบอกออกไปตามตรงอย่างที่ใจรู้สึก แวดตาคมมองสำรวจเรือนกายอันอ่อนแอที่อยู่ในชุดตัวสวยแล้วแทบหยุดหายใจ สวย...สวยมาก หทัยหยาดทิพย์สวยเสียจนเขาตาพร่ามัว

“เอ่อ...” หทัยหยาดทิพย์ถึงกับทำตัวไม่ถูก ได้แต่ยืนก้มหน้างุดงอะๆ งะๆ แก้มแดงเรื่อด้วยความขวยเขิน อัสลานข้างเป็นชายที่ชื่อตรง

ต่อความรู้สึกของตัวเองเหลือเกิน

“มานั่งตรงนี่สิ”

ฝ่ามือหนาววางประทับที่หน้าขาแกร่งลำทับคำสั่ง หทัยหยาดทิพย์ ยืนกัตรีมฝีปากกลางนั่งด้วยความเขินอาย ดวงตาคู่หวานไหวระริกไปมา คล้ายขาดความมั่นใจ แต่ประกายในแวตาคู่ นั้นเหมือนดั่งมีมนตร์สะกด เรียกให้เข้าไปหาแล้วทรุดนั่งบนตักแกร่งตามคำบัญชาอย่างว่าง่าย ในยามใกล้ชิดเรือนกายหนาทำให้ใจเต้นโครมครามไม่เป็นจังหวะ ความอุ่นร้อนที่แผ่ซ่านมาถึงก็ทำให้หญิงสาวรู้สึกร้อนวูบวาบไปทั้งใบหน้าและเรือนกาย หทัยหยาดทิพย์นั่งนิ่งราวกับตุ๊กตา ขณะที่แก้มของเธอนั้นก็แดงเป็นลูกตำลึงสุก

อัสลานยกยิ้มเล็กน้อยกับท่าที่เหนียมอาย เขาใช้วงแขนแกร่งกำยำ โอบกอดร่างแน่นน้อยบนตักอย่างถนอม พร้อมยื่นใบหน้าคมคล้ำเข้าไปจรดจุมพิตดอมดมแก้มนุ่มละมุนที่แสนโหยหาอย่างหนักหน่วง กลิ่นหอมหวานราวกับมวลดอกไม้ในนี้ช่างทำให้รู้สึกดีเหลือเกิน เมื่อคืนแทนที่จะนอนหลับฝันดี แต่อัสลานกลับคะเนิงหาแต่กลิ่นนี้จนระส่ำระสายทั้งคืน

“แก้มเธอหอมจัง ใช้น้ำหอมอะไร” เสียงทุ้มลึกทอดถาม ปลายจมูกโตงยังคงเคลือบกับผิวเนื้อนุ่มอย่างลุ่มหลง

คนถูกหอมแก้มร้อน มีหน้าซำยังหลบตาด้วยความขวยเขิน อยู่ใกล้เขาคราโตสองแก้มของเธอเป็นตองร้อนผะผ่าวเพราะแวตาคู่ที่แผงเร็นไปด้วยความปรารถนาตลอดเวลาคู่ นั้น

“ไม่ได้ใช้ค่ะ” เสียงอ่อนหวานอ้อมแอ้มตอบ เบียงใบหน้าเล็กน้อย เพื่อหลบลมหายใจร้อนๆ ที่เป่ารินรดและจมูกโตงคมที่เคลือบคลอไม่หยุด อัสลานระบวยิ้มด้วยความพึงพอใจในคำตอบ ชายหนุ่มชอบผู้หญิงที่ไว้การปรุ้งแต่งใดๆ ให้เด็ดฉาย เขาชอบความมดงามที่เป็นธรรมชาติ ซึ่งหทัยหยาดทิพย์ก็มีอย่างเปี่ยมล้น

“ฉันชอบกลิ่นนี้ ดมแล้วรู้สึกสดชื่น”

ไม่เพียงแค่อุ่นเอื่อย แต่ยังสูดดมกลิ่นหอมจากแก้มนวนแดงปลั่ง อีกครา แล้วยกยิ้มที่มุมปากเมื่อคนตัวเล็กบนตักเอาแต่แก้มหนังดอย่าง เอียงอาย นั่นยิ่งทำให้อัสลานได้ใจ กอดจูบซ้ๆ แทนความโหยหาที่ทำให้ นอนไม่หลับแทบทั้งคืน กว่าจะหาโอกาสเรียกหญิงสาวเข้ามาหาได้ก็ต้อง รอมารดาเสด็จรู่ระกับเธอก่อน

“คะ...คะ” หทัยหยาตทิพย์ตอบรับเสียงตะกุกตะกัก ไม่รู้ว่าคำพูด ที่หลุดจากปากเขาคือประโยคบอกเล่า ชื่นชมหรืออะไรกันแน่

“ฉันมีอะไรจะให้” แม้อยากคลอเคลียต่อให้นานกว่านี้ แต่อัสลาน ก็พยายามยับยั้งซึ่งใจเอาไว้ มือหนาหีบเครื่องมือสื่อสารสี่ฟังก์์โกลด์ ไหมเอี่ยมออกมาจากลิ้นชักโต๊ะทำงาน แล้ววางลงบนมือบางของ หทัยหยาตทิพย์อย่างถนอม

“ให้หทัยเธอคะ” ดวงตาคู่หวานซ้อนขึ้นมองสบตาเขาด้วยความ งุนงง อัสลานจึงพยักหน้ารับแทนคำตอบ

“มันแพงหรือเปล่านั้น ทำทางคงจะแพงน่าดู หทัยคงไม่กล้ารับ เอาไว้หรือคะ” หทัยหยาตทิพย์ลนลานส่งมือถือเครื่องหูคินให้เขา ของมีค่าราคาแพงแบบนี้เธอไม่กล้ารับมันเอาไว้หรือ ทว่าอัสลานกลับ ไม่ยอมรับคืน พร้อมทั้งกุมกระชับมือบอบบางไว้แน่น

“ราคามันไม่สำคัญเท่ากับความตั้งใจที่ฉันอยากซื้อให้เธอหรือคะ รับเอาไว้เถอะ”

เขามองสบประสาณเข้าไปนัยน์ตาคู่หวานให้เธอเห็นถึงความตั้งใจ ที่มีอย่างมหาศาล หทัยหยาตทิพย์เป็นที่ภรรยา การที่เขาจะซื้อข้าวของ ให้เธอนั้นถือเป็นเรื่องปกติ

“ขอบคุณคะ” ในที่สุดหญิงสาวก็ต้องยอมจำนน เธอกราบที่ ออกแครงของอัสลานแทนคำขอบคุณ อัสลานยิ้มอย่างเอ็นดูกับวิธีการ ขอบคุนของหทัยหยาตทิพย์ แม่คุณช่างน่ารักเหลือเกิน จะทำให้เราหลง

ไปถึงไหนกันนะ

“หทัยอยากโทร.บอกคุณพ่อค่ะ”

หทัยหยาดทิพย์ซ้อนดวงตาขึ้นมองเจ้าของตัก แล้วอ้อมแอ้มบอกอย่างไม่เต็มเสียงนัก ทั้งที่รู้ว่าบิดาคงไม่คิดห่วงหา แต่หญิงสาวก็ยังอยากโทร.หา อยากบอกให้ศันย์รับรู้ว่าคุณต้องเผชิญกับอะไรบ้าง

“เอาสิ” อัสลานพยักหน้าสนับสนุน พร้อมกับกระชับอ้อมแขนเพื่อบอกว่าเขาจะอยู่ข้างๆ เธอไม่ไปไหน

ขณะที่กดเบอร์โทรศัพท์ที่จำได้จนขึ้นใจ แต่บ่อยครั้งนักที่จะได้โทร.หา หทัยหยาดทิพย์ก็เกิดอาการลงเล็ขึ้นมาเล็กน้อย แต่หญิงสาวก็กดโทร.ออกพร้อมกับยกมือถือขึ้นแนบใบหูด้วยสีหน้าติดจะกังวล ใจก็กลัวว่าบิดาจะไม่รับสาย

“คุณพ่อคะ หทัยเองนะคะ”

“ตอนนี้แกอยู่ไหนยายหทัย ดวงดาวบอกว่าแกขายตัวให้เศรษฐีอาหรับจริงหรือเปล่า ทำไมแกถึงทำตัวแบบนี้ ไม่คิดถึงหน้าตาถึงชื่อเสียงของฉันทั้งหรือไง หา!”

ศันย์ระเบิดอารมณ์ใส่ลูกสาวด้วยความโกรธจัด สีหน้าเต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราดอย่างน่ากลัว สิ่งที่หทัยหยาดทิพย์ทำมันกำลังจะทำให้ลายชื่อเสียงทางธุรกิจของเขา หากใครรู้เข้าว่าลูกสาวของ ศันย์ บริรักษ์เกียรติกุล ขายเรือนกายคงได้ยับอายจนไม่กล้าเข้าสังคม

หทัยหยาดทิพย์อึ้ง เธอจะไปทั้งลำคอจนพูดไม่ออก หญิงสาวไม่เคยหวังความหวังใย แต่สิ่งที่ได้รับกลับมาจากบิดานั้นทำให้รู้สึกเจ็บปวดเหลือเกิน

“คุณพ่อเชื่อที่เขาพูดหรือคะ ว่าหทัยทำอย่างนั้น” เธอถามเสียงเครือด้วยใจที่เจ็บจุก ดวงตาไหวระริกด้วยหยดน้ำตาที่รินขึ้นมา

อัสลานเห็นสีหน้าเศร้าสลดและแววตาเศร้าๆ ที่คลอเคล้าไปด้วยน้ำตาแล้วปวดใจเหลือเกิน เขาโอบกอดเธอเอาไว้ด้วยวงแขนอุ่น เพื่อ

สื่อความหมายว่าจะไม่ยอมให้เผชิญกับเรื่องเศร้าใจเพียงลำพัง

“ฉันเชื่อเพราะดวงดาวคือเมียฉัน!”

คำตอบที่ได้รับนั้นทำให้น้ำตาของหทัยหยุดทิพย์ร่วงผาเอน แวตาดำเต็มไปด้วยความเจ็บปวดอย่างสุดแสน บิดาของเธอเชื่อคำพูดของภรรยาอย่างดวงดาวทุกอย่าง แต่ไม่เคยเชื่อเธอที่เป็นลูกสาวแท้ๆ เลยสักครั้ง ทั้งๆ ที่ดวงดาวเกือบจะทำให้เธอต้องตกนรกทั้งเป็น

“หทัยถูกภรรยาของคุณพ่อบังคับให้เอาตัวไปใช้หนี้ที่เขาก่อไว้ เขาบังคับข่มขู่หทัยต่างๆ นานา หทัยไม่เคยคิดจะขายตัว ไม่เคยคิดจะทำให้ชื่อเสียงของคุณพ่อต้องเสื่อมเสียเลยนะคะ”

แม้จะรู้ว่าบิดาไม่มีทางเชื่อ แต่หทัยหยุดทิพย์ก็อยากจะอธิบาย พร้อมกับน้ำตาแห่งความเจ็บปวดที่รินไหลไม่ขาดสาย จนอัสสถานต้องโอบกอดหญิงสาวไว้แน่นขึ้นกว่าเดิม ใจของเขามันปวดหนึบที่เห็นหทัยหยุดทิพย์ต้องหลั่งน้ำตา

“แกหยุดใส่ร้ายเขาเสียทียายหทัย! แกอยากมีผัวจนตัวสิ้นขนาดนั้นเลยหรือไง ถึงต้องเอาตัวเองไปเร่ขายให้คนอื่น นังลูกไม่รักดี ฉันไม่น่าเลี้ยงแก่ให้โตมาเลยสักนิด!”

ศันย์ยังคงปักใจเชื่อในสิ่งที่ดวงดาวบอก พร้อมกับตำหนิลูกสาวด้วยถ้อยคำสุดรุนแรง แล้วหอบหายใจแรงด้วยความโมโหจัด

“คุณพ่อก็เอาแต่เข้าข้างเขาตลอด หทัยทำอะไรก็ผิดไปหมดทุกอย่าง หทัยไม่เคยดีในสายตาของคุณพ่อเลย” เสียงสะอื้นตัดพ้อก่อนเม้มริมฝีปากแน่นเพื่อกลั้นสะอื้น เนื้อตัวสิ้นเทาอย่างน่าสงสารในอ้อมแขนของอัสสถาน

ไม่ว่าหทัยหยุดทิพย์จะมีผลการเรียนดีมาแค่ไหน ได้รับรางวัลมากมายจากการทำกิจกรรมต่างๆ ในโรงเรียน แต่บิดาก็ไม่เคยชื่นชมหรือรู้สึกภูมิใจในตัวเธอเลยสักนิด แม้กระทั่งวันที่ประสบความสำเร็จในชีวิต ศันย์ก็ไม่เคยคิดอยากไปร่วมแสดงความยินดี เขาให้ความสำคัญ

เฉพาะดวงดาวและลูกสาวเพียงเท่านั้น

คณีนั่งเงียบไป ไม่ใช่เพราะเขาจุกคิดได้จากคำพูดของลูกสาว แต่เพราะกำลังระงับอารมณ์ที่กำลังเดือดพล่านได้ที่

“บางทีวันนั้นคุณแม่น่าจะให้หทัยไปด้วย หทัยจะได้ตายไปพร้อมกับคุณแม่ จะได้ไม่ต้องอยู่เป็นตัวขัดขวางความสุขของคุณพ่อกับครอบครัวใหม่”

มือบอบบางยกขึ้นปาดน้ำตาอุ่นจัดที่ไหลรินหยดแล้วหยดเล่า ออกจากสองแก้มขณะตัดพ้อเสียงสั้น แวตาดำเต็มไปด้วยความหมองเศร้า หลุบลงอย่างซ้ๆ ภาพของวันที่บิดาและมารดาทะเลาะกันอย่างรุนแรง ยังคงติดตา หทัยหยาดทิพย์จำภาพน้ำตานองหน้าของมารดาได้ว่า เต็มไปด้วยความเจ็บปวดมากแค่ไหน ก่อนที่จะขับรถออกจากบ้านไป เธอจำได้ว่าร้องไห้สะอึกสะอื้นอ่อนวอนขอไปกับมารดา แต่กลับถูกพี่เลี้ยง รังตัวเองไว้ เพราะกันเกราไม่อนุญาตให้ตามไปด้วย แล้วบอกเพียงคำว่า “เดี๋ยวแม่จะกลับมา”

แต่หลังจากวันนั้นมารดาก็ไม่กลับมาหาเธออีกตลอดกาล กันเกรา ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตทันทีในที่เกิดเหตุ หทัยหยาดทิพย์ยังเด็กนัก จึงไม่รู้วามารดาจากไปแล้ว เธอเข้าไปโอบกอดท่านที่เนื้อตัวเต็มไปด้วยบาดแผล พยายามปลุกท่านให้ลืมตาขึ้นมามองเธอ แต่กันเกรากลับไม่ยอมตื่น จนยานวลจันทร์เข้ามาบอกว่าแม่ไม่อยู่กับเธอแล้ว แม่ไปสวรรค์แล้ว หทัยหยาดทิพย์ร้องไห้ไม่หยุดเพราะไม่อยากให้มารดาจากไปไหน

หลังจากนั้นหทัยหยาดทิพย์ก็ถูกปล่อยให้เคັงคว้าง บิดาไม่ยอมกลับบ้าน ไม่เหลียวแล ไม่อุ้มชู ไม่โอบกอดแสดงความรักเหมือนแต่เก่า มิหนำซ้ำยังพาผู้หญิงที่ชื่อดวงดาวและลูกสาววัยใกล้เคียงกับเธอเข้ามา อยู่ในบ้าน พวกเขาแสดงความรักใคร่ต่อกัน บิดาของเธอไร้ความโศกเศร้า จากการสูญเสีย ขณะที่เธอถูกปล่อยทิ้งไว้อย่างเดิวยวดย จนกลายเป็น

เด็กเก็บกอดชอบเก็บตัวอยู่แต่ในห้อง ไม่ยอมพูดกับใคร จนพี่เลี้ยง
ทนไม่ไหวต้องโทรไปรายงานย่านวลจันทร์กับสิ่งที่เธอกำลังเผชิญอยู่แล้ว
เขาไม่สามารถให้ความช่วยเหลือได้

คุณย่าของเธอกลับมาจากสวีเดนพร้อมกับตำหนิลูกชายอย่าง
รุนแรงกับการกระทำที่ไร้ความสำนึก แต่คันย์กลับไม่ได้สะทกสะท้าน
เลยสักนิด พร้อมทั้งบอกว่าดวงดาวเป็นภรรยาของเขามาเกือบสิบปีแล้ว
และดวงเดือนก็คือลูกสาวของเขอีกคน นั่นหมายความว่าคันย์แอบ
ลักลอบสร้างครอบครัวกับดวงดาวตั้งแต่มารดาของเธอตั้งครรภ์ เพราะ
อายุของหทัยหยาตทิพย์และดวงเดือนห่างกันไม่ถึงปีเลยด้วยซ้ำ

หทัยหยาตทิพย์ทั้งผิดหวังทั้งเสียใจที่บิดาไม่รักเธอเหมือนแต่ก่อน
คันย์มองเธอด้วยแววตาที่เปลี่ยนไป มันไม่ใช่แววตาที่เต็มไปด้วย
ความรักใคร่เอ็นดูเช่นแต่ก่อน หากแต่เต็มไปด้วยความรังเกียจ ครั้น
ย่านวลจันทร์จะพาเธอไปอยู่ที่สวีเดนด้วย เพราะถ้าอยู่ที่บริษัทก็เกียรติกุล
ต่อคงมีแต่แย่งลงกว่าเดิม แต่คันย์กลับไม่ยอม ท่านก็ไม่สามารถทำอะไร
ได้โดยผลการ เพราะหทัยหยาตทิพย์ยังเป็นผู้เยาว์ คุณย่าเลยต้องอยู่
ที่เมืองไทยต่อเพื่อดูแลเธอ

หากไม่มีย่านวลจันทร์ ชีวิตของหทัยหยาตทิพย์คงเหมือน
ลูกโป่งที่ลอยคว้างอยู่ในอากาศอย่างไร้จุดหมาย หากไม่มีท่านคอยเป็น
ที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ เธอคงไม่สามารถเติบโตมาเป็นหทัยหยาตทิพย์ได้
อย่างทุกวันนี้

“ใช่ แกน่าจะตายไปพร้อมกับแม่ของแก ฉันจะได้ไม่ต้องอับอาย
คนอื่น ที่ลูกสาวทำตัวเหมือนโสเภณีไม่มีผิด”

ถึงตอนนี้คันย์ก็ไม่ได้มีความรู้สึกอาลัยอาวรณ์ภรรยาอย่างกันกรา
ที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมานานสิบปีเลยสักนิด เขาคิดแต่ว่าผู้หญิงคนนั้น
ตายไปก็ดีแล้ว เพราะมันทำให้เขาได้อยู่กับดวงดาวและลูกอย่าง
มีความสุข

หทัยหยาดทิพย์เจ็บลึกในอกกับคำพูดนั้น แต่ไม่ยอมให้หน้าตา
มันรินไหลออกมาอีกแล้ว เธอเม้มปากแน่นจนรู้สึกเจ็บแปลบ กลอกตา
ไปมาเพื่อขับไล่หน้าตาให้ไหลย้อนกลับคืน พร้อมกับสูดลมหายใจแรงๆ

“หทัยยอมให้คุณพ่อตัดขาดจากความเป็นพ่อลูก คุณพ่อจะได้
ไม่ต้องอับอายคนอื่นที่มีลูกสาวเป็นผู้หญิงชายตัว”

หทัยหยาดทิพย์ยอมตัดขาดตัวเองจากบิดา หญิงสาวตัดลิ้นใจ
อย่างแน่นแล้วกับคำพูดของศันย์ในวันนี้ เขาไม่เคยเห็นเธอเป็นลูก
คงมองว่าเป็นตัวขัดขวางความสุขของเขาและครอบครัวมาโดยตลอด

“แกกล้าประชดฉันหรือยายหทัย!” ศันย์ตะคอกเสียงดัง เนื้อตัว
สั่นทึ่ม หน้าแดงก่ำด้วยความเกรี้ยวโกรธสุดขีดกับคำพูดที่แสดงออกว่า
ปิกกล้าหาญของหทัยหยาดทิพย์

“ถึงยังไงคุณพ่อก็ไม่เคยเห็นว่าหทัยเป็นลูกอยู่แล้วนี่คะ ลืมไปเลย
ก็ได้นะคะว่ามีหทัยอยู่บนโลกนี้ คุณพ่อจะได้ไม่ต้องห่วงเรื่องเกียรติยศ
ชื่อเสียงอันสูงส่งอีกต่อไป”

ทุกคำพูดของหทัยหยาดทิพย์ไม่ใช้การประชดประชัน แต่มันคือ
ความจริงที่เธอต้องทนยอมรับมันมาสิบกว่าปี วันนี้เธอจะไม่ขอทน
อีกต่อไปแล้ว หญิงสาวไม่กลัวจะถูกกล่าวหาว่าเป็นลูกอกตัญญู เพราะ
ศันย์ไม่เคยเห็นว่าเธอเป็นลูก เขามองเห็นแค่นามสกุลบริรักษ์เกียรติกุล
ที่ห้อยท้ายชื่อของเธอ กลัวว่าเธอจะทำให้เกียรติของตระกูลเขาต้อง
ต่างพร้อย

“ยายหทัย!” เมื่อถูกจี้ใจดำ คนที่มีแต่ความหยิ่งผยองยิ่งโกรธจัด

“ถ้าอยากรู้ความจริงทั้งหมดให้ไปถาม คุณอานนท์ วัชรานันท์
เอานะคะ หทัยคิดว่าคุณลุงน่าจะให้ความกระจ่างกับคุณได้”

หทัยประโยคหทัยหยาดทิพย์ใช้คำว่า ‘คุณ’ แทน ‘คุณพ่อ’ ที่เคย
เรียกมาตั้งแต่จำความได้ ก่อนจะกดตัดสายแล้วดึงเครื่องมือสื่อสาร
ออกจากใบหู วางมันลงบนตักอย่างอ่อนแรงพร้อมกับปล่อยให้น้ำตา

ที่พยายามสะกดกลิ่นไหลพรุ้งพรูออกมาโดยไร้เสียงสะอื้น ต่อจากนั้นไป เธอไม่ใช่ลูกสาวของ คณีย์ บริรักษ์เกียรติกุล อีกแล้ว หทัยหยาตทิพย์ ไม่เศร้าใจกับการตัดขาดครั้งนี้ เพราะที่ผ่านมาก็ไม่ต่างจากถูกเขาตัดขาด จากความเป็นลูกเลยสักนิด

ใจของอัสลานั้นเจ็บปวดเหลือเกินที่เห็นคนในอ้อมแขนทำให้ อยู่กับอกโดยไร้เสียงสะอื้น ชายหนุ่มไม่รู้ว่าหทัยหยาตทิพย์คุยอะไรกับ บิดาบ้าง แต่คงเป็นเรื่องที่ไม่ดีอย่างแน่นอน เพราะเขาได้ยินน้ำเสียงที่ เต็มไปด้วยความเกรี้ยวโกรธตลอดเวลาจากคนปลายสาย ทำให้อัสลาน ตระหนักได้ว่าเขาคงจะรู้เรื่องราวของหทัยหยาตทิพย์ให้มากขึ้นกว่านี้ อยากจะรู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างหญิงสาวกับบิดานั้นเป็นอย่างไร

“ร้องออกมาให้พอ”

ชายหนุ่มพรหมจุ่มพิตบนหน้าผากม่นอย่างทะนุถนอม พร้อมกับ ลูบเส้นผมยาวสลวยเบาๆ อย่างปลอบประโลม นานกว่าสิบนาทีแล้ว ที่คนตัวเล็กเอาแต่กอดเขาแล้วร้องไห้อยู่เงียบๆ แบบนี้ ทำให้อัสลาน รู้สึกใจไม่ดีเหลือเกิน

“หทัยอยากโทร.หาคุณย่าค่ะ” หทัยหยาตทิพย์ผละออกจาก อกกว้างที่เปรียบเสมือนที่พักพิงในยามเศร้าหมอง ดวงตากลมโตยัง เปียกชุ่มไปด้วยน้ำตา ไม่ต่างจากสองแก้มที่เปียกชื้น

อัสลานเห็นดวงตาบวมช้ำและปลายจมูกที่แดงก่ำของคนใน อ้อมแขนแล้วใจเจ็บหนักยิ่งกว่าเดิม เขาเกลียดเข็ดน้ำตาให้อย่างถนอม ในยามที่มองเข้าไปในดวงตาคู่งามนั้นช่างเต็มไปด้วยความหมองเศร้า เหลือเกิน

“บอกเบอร์มา เดี๋ยวฉันจะกดโทร.ให้” เขาคว้าโทรศัพท์มือถือของ หญิงสาวขึ้นมาถือไว้ แล้วกดหมายเลขตามที่เธอบอก กดโทร.ออกแล้ว

ส่งกลับคืน

หทัยหยาดทิพย์ร้ออสาารับโทรศัพท์อย่างใจจดใจจ่อ ขณะฟังศีรษะกับอกแกร่งของอัสลานอย่างอ่อนแรง

“อาหนุ่ม...” น้ำตาของหทัยหยาดทิพย์เริ่มคลอเบาอีกครั้งเมื่อเนตรนภากรับสาย

“ยายหทัย! ลูกเอ๊ย! หายไปอยู่ไหนมา รู้ไหมว่าอากับย่าเป็นห่วงแทบแย่” เนตรนภาทั้งโล่งใจทั้งตื่นเต้นจนน้ำตาคลอที่ได้ยินเสียงหลานสาว นางกับมารดาเป็นห่วงหทัยหยาดทิพย์จนกินไม่ได้นอนไม่หลับมาหลายวัน

“หทัยอยู่ดามัสคอะ”

“ยายดวงดาวเน่มาบอกนั่นบอกกว่าเราขายตัวให้กับเศรษฐีอาหรับอาไม่เชื่อหรือกว่าเราจะทำอย่างนั้น หลานอาไม่ได้เฝ้าพะเหมือนลูกสาวมันนะ จะได้เที่ยวเอาตัวเองไปเร่ขายให้คนนั่นทีคนนี่ที”

“เขายังคับหทัย พยายามเอาตัวหทัยไปแลกกับหนี้สินที่ก่อไว้ล่ะ” สีหน้าของหทัยหยาดทิพย์สลดลงเมื่อเอ่ยถึงอดีตแสนอัปยศ

“เลว! เลวที่สุด! นิ่งนั่นมันกล้าทำกับหลานสาวของฉันแบบนี้ได้ยังไง! อียยย อย่าให้อยู่ใกล้ๆ นะ แม่จะจิกหัวมาตบให้หทัยแค้นคนอะไรจิตใจต่ำตมเหนือมนุษย์”

เนตรนภาไม่โหดซีดกับการกระทำแสนเลวร้ายของผู้หญิงคนนั้นแล้วยังมีหน้ามาบอกว่าหลานสาวของนางขายตัว ทั้งที่หทัยหยาดทิพย์ไม่เคยทำตัวเสื่อมเสียเหมือนลูกสาวตัวเองเลยสักครั้ง

“แล้วพ่อเรายังไงบ้าง” นางอยากรู้เหลือเกินว่าพี่ชายจะอย่างไรกับสิ่งใหม่ที่รักนักรักหนาทำกับลูกสาวตัวเอง

“เขาต่อว่าหทัย เชื่อว่าหทัยขายตัวจริงๆ และยังหาว่าหทัยทำให้ชื่อเสียงของเขาเสื่อมเสีย” กล่าวจบก็เม้มริมฝีปากเข้าหากันแน่นจนแทบเป็นเส้นตรงเพื่อข่มกลั่นความเสียใจที่อยู่ภายใน

“พ่อเรานี้ก็เหลือเกิน หลงนั่งแม่มดนั่นไม่ลืมหุสุมิตา ลักวันเถอะ มันจะพาไปลงนรกแบบไม่รู้ตัว” ว่าอย่างเอือมระอาในตัวพี่ชายพร้อมกับ กลอกตาและเบะปาก ดีแล้วที่นางไม่ได้อยู่ร่วมบ้านกับคนประเภานั้น ไม่อย่างนั้นคงได้ฆ่ากันลักวันแน่

“หทัยไม่ได้ขายตัวนะคะอาหนุ่ม” เสียงเร้าบอก น้ำตาก็คลอเบาๆ อยากรู้ให้อาสาวเชื่อว่าเธอไม่มีทางทำแบบนั้นเด็ดขาด

“อารู้ว่าหนูไม่มีทางทำอย่างนั้น พี่กันกับคุณย่าเลี้ยงหนู สอนหนู ให้เป็นเด็กดี อาเชื่อว่าหทัยจะไม่ทำให้แม่กับคุณย่ารวมถึงอาต้องเสียใจ อย่างแน่นอน”

แม่เนตรณาไม่ได้เลี้ยงดูหทัยหยาดทิพย์มาตั้งแต่ยังเล็ก แต่นาง ก็รู้จักนิสัยของหลานสาวดีพอ หทัยหยาดทิพย์เป็นเด็กรักดี ถูกอบรม บ่มเพาะให้เติบโตมาด้วยความรักจากย่านวอลจันทร์ แม้จะอยู่ท่ามกลาง สภาพแวดล้อมที่ตลบอบอวลไปด้วยสิ่งที่ไม่ดี แต่หลานสาวของนาง ก็ไม่เคยซึมซับสิ่งไม่ดีเหล่านั้นมาติดตัวเลยสักนิด

“ขอบคุณคะอาหนุ่ม” น้ำเสียงของหทัยหยาดทิพย์นั้นสิ้นเครือเพราะ เธอกำลังร้องไห้ คำพูดของเนตรณาทำให้เธอกลั้นน้ำตาต่อไปไม่ไหว

“ไม่เอา ไม่ร้องลูก แล้วบอกามาด้วยว่าหนูไปอยู่ที่ดาลามัส ได้ยังไง” แม่หมดหวัง แต่ก็ยังไม่หมดเรื่องแคลงใจ หากหทัยหยาดทิพย์ บอกว่าไม่ได้ขายตัว แล้วหลานสาวของนางไปอยู่ที่ประเทศแถบ ทะเลทรายอย่างดาลามัสได้อย่างไร

มือบอบบางยกขึ้นเช็ดน้ำตาบ่อยๆ เมื่อเงยหน้าขึ้นเธอก็พบกับ แวตาคมที่ทอประกายด้วยความอบอุ่นของอัลลานเฝ้ามองอยู่ หทัยหยาดทิพย์คลี่ยิ้มให้เขา แล้วสอดประสานมือเล็กกับมือหนาเอาไว้ เพื่อให้รู้สึกอุ่นใจ

“ภรรยาของคุณค้นย้เขาบังคับให้หทัยเอาตัวเข้าแลกแทนหนี่ แต่ คุณอาหนน่เขาไม่ยอมรับเอาไว้ เพื่อนของลูกชายเขาก็เลยจ่ายหนี่ก้อนนั้น

แทนแล้วพาหทัยมาอยู่ที่นั่นค่ะ”

หญิงสาวบอกออกไปด้วยน้ำเสียงขุ่นจมุก ขณะมองสบตาชายหนุ่มที่จุดเธอให้ขึ้นมาจากปากเหว ก่อนเปิดเปลือกตาลงอย่างช้าๆ เพื่อชิมซับจุ่มพิตที่ประทับลงบนหน้าผากมันด้วยสัมผัสที่เต็มไปด้วยความถนอมสองแก้มของหทัยหยาดทิพย์แดงเรื่อ หัวใจดวงน้อยฟูฟองราวกับลูกโป่งที่ได้รับลมจนเต็ม

“เขาเป็นคนดีใช่ใหม่มักรู้” คนฟังอยากได้รับความมั่นใจจนกว่าจะสบายใจว่าหลานสาวจะไม่ต้องไปตกระกำลำบากที่ไหนอีก

“คุณอัสลานเป็นคนดีค่ะอาหนู” ขณะตอบคำถามอาสาด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน ริมฝีปากบางสวยก็ยิ้มยิ้มให้กับคนที่กล่าวถึง แล้วหลบเลี่ยงเวลาดาคมทรงเสน่ห์ที่มองสบไม่ละสายตาลงหากกว้างอย่างขวยเขิน

“ได้ยินแบบนี้แล้วอา ก็สบายใจหน่อย ท่วงแทบแย่ กลัวว่าหนูจะไปตกระกำลำบากที่ไหน” คนฟังถอนหายใจอย่างโล่งอก

“แล้วก็หทัยกำลังจะแต่งงานกับคุณอัสลานค่ะ” เสียงหวานอ้อมอ้อมบอกถึงเรื่องแต่งงานที่เธอก็ตั้งตัวแทบไม่ทันเช่นกัน คิดว่าหากคุณย่าหรือคุณอา รู้เข้าคงตกใจเป็นแน่

“แต่งงานหรือลูก...” เนตรนภาตกใจจนแทบทำมือถือร่วง

“ค่ะ คุณอัสลานบอกว่าพาหทัยมาอยู่ด้วยในฐานะภรรยาครอบครัวของเขาก็ดีมากด้วยค่ะ ไม่คิดรังเกียจหทัยเลย ไม่สนใจด้วยซ้ำว่าหทัยจะถูกลูกชายของเขาซื้อตัวมา แถมยังเมตตาและให้เกียรติจัดงานแต่งงานอย่างถูกต้องตามประเพณีให้ด้วยค่ะ”

“รู้ใหม่ว่าอาโล่งใจขนาดไหนที่ได้รู้ว่าหนูได้พบเจอกับคนดีๆ แบบนี้”

คราแรกรู้สึกตกใจจนพูดอะไรไม่ออก แต่พอได้รับฟังในสิ่งที่หทัยหยาดทิพย์พูด นางก็รู้สึกเหมือนถูกยกภูเขาออกจากอก ชีวิตของ

หลานสาวนางช่างไม่ต่างจากนางเอกนิยายเลยสักนิด เนตรนภาเชื่อว่า เพราะหทัยหยาดทิพย์ทำแต่สิ่งดีๆ ฟ้าเลยประทานสิ่งดีๆ มาให้

“หทัยโชคคิที่ได้เจอกับคุณอัสลานค่ะ” หทัยหยาดทิพย์รู้ว่าความ โชคดีแบบนี้คงไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยนัก ไม่รู้ว่าต้องขอบคุณฟ้า โชคชะตา หรืออะไรที่ทำให้เธอได้พบเจอกับอัสลาน ผู้ชายที่เธอพร้อมจะฝากชีวิต ไว้ให้เขาดูแลในอนาคต

“หทัยขอคุยกับคุณย่าได้ไหมคะ”

“สองแสบพาออกไปเดินเล่นข้างนอกนะลูก ย่าเขาเป็นห่วงที่ติดต่อก าทาหนูไม่ได้แล้วพลอยนั่งเศร้า เลยให้น้องพาออกไปสูดอากาศข้างนอก อีกเดี๋ยวก็คงกลับมาแล้วละจ๊ะ” เนตรนภาเริ่มจะยิมออกหลังจากที่ เครียดหนักเมื่อสองวันที่ผ่านมา

“หทัยเป็นห่วงคุณย่าค่ะ” หทัยหยาดทิพย์น้ำตารันอีกครั้ง พอรู้ว่า ย่านวลจันทร์เป็นห่วงก็ยิ่งรู้สึกผิด

“ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกลูก เดี่ยวอาจจะรีบบอกให้ว่าหนูติดต่อกมาทา แล้ว ท่านจะได้เลิกเป็นกังวล รู้ใช่ไหมว่าย่านะรักและห่วงหนูมากแค่ไหน อาพาท่านมาอยู่ที่นี่ยังรู้สึกผิดที่พรากยาพรากหลาน แล้วยังทำให้หนู ต้องเจอเรื่องร้ายๆ อีก”

นางรู้สึกผิดเหลือเกินที่ไม่คะยั้นคะยอให้หลานสาวมาอยู่ด้วยกัน เนื่องจากหทัยหยาดทิพย์ปฏิเสธที่จะเดินทางมาสวีเดนกับย่านวลจันทร์ เพราะอยากจะทำงานทำที่เมืองไทยหลังจากเรียนจบ

“อาหนูไม่ต้องคิดมากนะคะ ตอนนีหทัยพ้นจากเงื้อมมือของ ผู้หญิงเลวๆ คนนั้นแล้ว ต่อจากนี้ไปหทัยคงไม่กลับไปที่นี่อีกแล้ว ละค่ะ” เสียงอ่อนหวานปลอบใจอาสาให้คลายจากความกังวล ไม่มีใคร คาดคิดว่าดวงดาวจะกล้าทำเรื่องเลวร้ายถึงเพียงนี้ ขนาดเธอยังไม่คิด เลยว่าหล่อนจะข่มขู่ด้วยถ้อยคำที่น่ากลัวจนไม่กล้าขัดขืน

“จ๊ะ อาขอคุยกับคุณอัสลานหน่อยได้ไหมลูก”

“อาของหทัยอยากคุยกับคุณค่ะ” เธอส่งเครื่องมื่อสื่อสารให้กับ
อัสลาน เขาพยักหน้าเบาๆ พร้อมกับรับไปแล้วยิ้มให้

“สวัสดิ์ดีครับ ผมอัสลานครับ” ชายหนุ่มกล่าวทักทายด้วยน้ำเสียง
สุภาพ

“สวัสดิ์ดีค่ะ คุณอัสลาน ขอบคุณมากๆ นะคะที่ช่วยเหลือหลานสาว
ของอาเอาไว้” เนตรนภารู้สึกซาบซึ้งใจเหลือเกินที่หลานสาวได้พบเจอกับ
คนดีๆ แบบนี้

“ด้วยความยินดีครับ”

อัสลานว่าพร้อมกับคลี่ยิ้มให้คนที่นั่งตาแป๋วอยู่บนตัก ขณะที่
แขนแกร่งนั้นยังโอบเอวบางไว้อย่างหวงแหน ชายหนุ่มยิ่งกว่าเต็มใจ
ที่จะช่วยเหลือหทัยหายาดทิพย์ เพราะเขาอยากช่วยหญิงสาวตั้งแต่ยัง
ไม่เห็นหน้าเลยด้วยซ้ำ

“ยายหทัยบอกว่าคุณกำลังจะแต่งงานกับแก ขอบคุณมากๆ นะคะ
ที่ให้เกียรติหลานสาวอาขนาดนี้ แค่ช่วยเหลือแกให้หลุดพ้นจากแม่เลี้ยง
ใจร้ายคนนั้นได้ อาก๊ิซาบซึ้งใจจนไม่รู้จะตอบแทนยังไงแล้วค่ะ”

“ผมแค่ไม่อยากจะเห็นเธอตกเป็นเหยื่อของคนใจร้ายครับ ส่วน
เรื่องแต่งงานผมก็เต็มใจที่จะแต่งกับหทัยหายาดทิพย์นะคะ” น้ำเสียง
ที่ว่่านั้นฟังนุ่มรื่นหู แววตาที่มองประสานกับคนที่กล่าวถึงนั้นก็ช่าง
เต็มไปด้วยความลึกซึ้ง เพียงแค่เห็นใบหน้าสวยๆ ตาหวานๆ อัสลาน
ก็แทบอยากยกความโสดที่หวงแหนให้ในทันที

“ขอบคุณอีกครั้งนะคะ ยายหทัยเป็นเด็กน่าสงสาร แกเสียแม่ไป
ตั้งแต่ยังเล็ก แถมพ่อก็พาเมียใหม่เข้าบ้านทันทีที่เผาศพเมียเสร็จ
หลังจากนั้นมาแกก็ถูกล่อยให้เคว้ง พ่อก็ไม่เคยเหลียวแล ถูกแม่เลี้ยง
กับลุงรังแก ถ้าไม่ได้ยาเขาเข้าไปดูแล ป่านนี้คงกลายเป็นเด็กเก็บกด
ไม่ก็เสียผู้เสียคนไปแล้วละค่ะ แถมเคราะห์ซ้ำกรรมซัด ถูกผู้หญิงใจมาร
บังคับพาเอาตัวไปแลกหนี้อีก ถ้าไม่ได้คนดีๆ อย่างคุณให้ความช่วยเหลือ

ปานนี้หลานสาวอาจต้องตกนรกทั้งเป็นไปแล้วแน่ๆ”

เนตรนภารำพึงรำพันถึงอดีตที่เลวร้ายและไม่น่าจดจำของหลานสาว ด้วยน้ำเสียงเศร้าๆ

อัสลานได้ฟังแล้วกอดกระชับอ้อมแขนของตัวเองแน่นขึ้น โดยอัตโนมัติ สิ่งที่ทำให้หทัยหยาตทิพย์เคยเผชิญมันทำให้เขารู้สึกเจ็บปวดที่อกข้างซ้ายอย่างบอกไม่ถูก ผู้หญิงตัวเล็กๆ ในอ้อมกอดเขานี้เธอช่างผ่านอะไรมามากมายเหลือเกิน ชายหนุ่มลดใบหน้าลงมองคนตัวเล็กที่ซุกอยู่กับอกแล้วถอนหายใจออกมาเบาๆ ด้วยความโล่งใจที่ได้มีเธออยู่ในอ้อมแขนแบบนี้ จากนั้นไปหญิงสาวจะไม่ต้องกลับไปเผชิญกับเรื่องร้ายๆ แบบนั้นอีกแล้ว

“ขอให้คุณอาสบายใจได้ ผมจะดูแลและทะนุถนอมหทัยหยาตทิพย์เป็นอย่างดี จะไม่ยอมให้ใครมารังแกเธออีกแน่นอนครับ”

ชายหนุ่มให้คำมั่นสัญญาด้วยน้ำเสียงหนักแน่นพร้อมก้มกอดจุมพิตลงบนเส้นผมหอมของหทัยหยาตทิพย์หนักๆ เมื่อหญิงสาวอยู่ภายใต้การคุ้มครองของเขาแล้ว จะไม่มีใครมารังแกเธออีกอย่างแน่นอน

“ฝากดูแลแกด้วยนะคะ ยาเขาทั้งรักทั้งหวง เลี้ยงมาอย่างทะนุถนอม นี่ห่างกันไม่ถึงสามเดือนดีด้วยซ้ำ หลานสาวก็ถูกรังแกเสียแล้วละ” เนตรนภาได้ยินเช่นนั้นแล้วก็รู้สึกสบายใจเหลือเกิน ดีใจที่หทัยหยาตทิพย์หลุดพ้นจากความโศคร้ายเสียที

“ผมให้สัญญาครับว่าจะดูแลหทัยเป็นอย่างดี”

อัสลานให้สัญญาอีกครั้งก่อนที่อาของหทัยหยาตทิพย์จะขอตัววางสายไป ชายหนุ่มวางเครื่องมือสื่อสารสีหวานเอาไว้ที่โต๊ะทำงาน ก่อนจะหมุนเก้าอี้ให้หันออกไปนอกหน้าต่างที่สามารถเห็นวิวอันร่มรื่นของคฤหาสน์อัลซามาลได้อย่างชัดเจน

